

ਅਪੀਲ ਸਿਵਲ

ਏ. ਐਨ. ਗਰੇਵਰ ਤੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਜੇ.

ਐਲਨ ਬੇਰੀ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਲਿਮਿਟਡ.,—ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ.,—ਉੱਤਰਦਾਤਾ

1961 ਦਾ ਐਫ.ਏ.ਓ. 123-ਡੀ.

ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ (1940 ਦਾ X) - ਧਾਰਾਵਾਂ 16 ਅਤੇ 30- ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾ - ਕੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਗਲਤੀ ਹੈ - ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਫੈਸਲਾ - ਕੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਖਲ ਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ- ਆਵਾਡ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼- ਕੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ- ਆਵਾਡ ਦੀ ਮੁਆਫੀ- ਕੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ—ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਗਲਤੀ-ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ—ਅਨੁਸੂਚੀ 1, ਪੈਰਾ 8- ਹਵਾਲੇ ਅਤੇ ਆਵਾਡ ਦੀ ਲਾਗਤ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ- ਕੀ ਲਾਗਤ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ- ਵਿਵਾਦਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ- ਕਿਵੇਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ—ਧਾਰਾ 2 (ਏ) - ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਸਮਝੌਤਾ- ਕੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਲੀਲਾਂ ਤੋਂ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ- ਧਾਰਾ 35-ਦਾਇਰਾ- ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ- ਕੀ ਇਹ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਰੋਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਕੋਈ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਜਾਂ ਅੰਪਾਇਰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀਆਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਕੇ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਭੇਜੇ ਗਏ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਸਿਰਫ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸੋਚ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਜਾਂ ਅੰਪਾਇਰ ਨੂੰ ਸਬੂਤ ਦੇ ਹਰੇਕ ਟੁਕੜੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਜਾਂ ਅੰਪਾਇਰ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਕਿ ਉਸ ਸਬੂਤ 'ਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਫੈਸਲਾ ਸਹੀ ਸੀ ਜਾਂ ਗਲਤ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਹਨ। ਆਮ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਆਵਾਡ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਦਾਲਤ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦੀ ਕਿ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ 'ਤੇ ਹੁਣ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਉਹ ਹਵਾਲੇ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਆਵਾਡ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੇ ਗਲਤ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਸਿਰਫ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲਗਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇ ਆਵਾਡ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਜਾਂ ਅੰਪਾਇਰ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਜੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਇਹ ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੇ ਤੱਥ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਸਿੱਟੇ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਵਾਡ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੀ ਇਹ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਸੁਲਝ ਗਿਆ ਹੈ ਜੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਲਤ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਕਲਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲੇ ਅਤੇ ਆਵਾਡ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਲਾਗਤਾਂ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਦੇਖਣ ਜਾਂ ਅੰਪਾਇਰ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਜਾਂ ਅੰਪਾਇਰ ਅਜਿਹੇ ਖਰਚੇ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਹ ਸਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗਤ ਦੇਣ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਜਾਂ ਅੰਪਾਇਰ ਵਕੀਲ ਫੀਸ ਵਜੋਂ 4,500 ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ, ਜੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ

ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ। "ਹਵਾਲੇ ਦੇ ਖਰਚਿਆਂ" ਵਿੱਚ ਆਰਥਿਕਟ੍ਰੇਟਰ ਜਾਂ ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੂਰੀ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਧਿਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਖਰਚੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ।

ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਕਿਸੇ ਆਰਥਿਕਟ੍ਰੇਟਰ ਕੋਲ ਉਸ ਕੋਲ ਹਵਾਲੇ ਕੀਤੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ ਵਾਲੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਪਏਗਾ ਕਿ ਕੀ ਧਿਰਾਂ ਸਹਿਮਤ ਹਨ ਕਿ ਇਕ ਬੰਧਨਕਾਰੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਪਏਗਾ ਕਿ ਕੀ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਲਈ ਉਸ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਸਹਾਰਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਰਥਿਕਟ੍ਰੇਟਰ ਕੋਲ ਉਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਜੇ ਚੀਜ਼ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਰਥਿਕਟ੍ਰੇਟਰ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਇੱਕ ਆਰਥਿਕਟ੍ਰੇਟਰ ਸਮਝੌਤਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 2 (ਏ) ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਮਝੌਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਿਰਫ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਆਰਥਿਕਟ੍ਰੇਟਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਲੀਲਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਆਰਥਿਕਟ੍ਰੇਟਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 (ਏ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਸਮਝੌਤਾ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਆਰਥਿਕਟ੍ਰੇਟਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 35 ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਰਥਿਕਟ੍ਰੇਟਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਹਵਾਲੇ ਦੇ ਸਮੁੱਚੇ ਵਿਸ਼ਾ-ਮਾਮਲਾ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ- ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਆਰਥਿਕਟ੍ਰੇਟਰ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਰੀ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹਵਾਲੇ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਹਵਾਲੇ ਦੇ ਸਮੁੱਚੇ ਵਿਸ਼ਾ-ਮਾਮਲੇ ਲਈ ਜੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ।

ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਦੇ 31 ਜੁਲਾਈ, 1961 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਨੇ ਆਰਥਿਕਟ੍ਰੇਟਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 16 ਤਹਿਤ ਕੁਝ ਨੁਕਤਿਆਂ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਭੇਜੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਆਰ. ਐਲ. ਅਗਰਵਾਲ ਅਤੇ ਮਦਨ ਗੋਪਾਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਵੱਲੋਂ ਵਕੀਲ ਅੱਛਰੂ ਰਾਮ ਅਤੇ ਪ੍ਰਲਾਦ ਦਿਆਲ।

ਫੈਸਲਾ

ਗਰੇਵਰ, ਜੇ.-ਮੈਸਰਜ਼ ਐਲਨ ਬੇਰੀ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਟਿਡ ਨੇ ਆਰਥਿਕਟ੍ਰੇਟਰ ਐਕਟ, 1940 ਦੀ ਧਾਰਾ 39 (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਕਟ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੋ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 16 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੁਝ ਨੁਕਤਿਆਂ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ (ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ) ਨੇ ਕ੍ਰਾਸ-ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ ਅਪੀਲ ਅਤੇ ਕ੍ਰਾਸ-ਇਤਰਾਜ਼ ਦੋਵਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਨੁਕਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ, ਜੇ ਕੀ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ ਬਥੇਰੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਹੋਰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦੱਸਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਤੰਬਰ, 1939 ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਦੂਜਾ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਸਾਲ 1945 ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸਰਗਰਮ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਜਾਪਾਨ ਤੋਂ ਹਮਲੇ ਦਾ ਖਤਰਾ ਸੀ ਅਤੇ ਯੂਨਾਈਟਿਡ ਸਟੇਟਸ ਆਫ ਅਮਰੀਕਾ ਨੇ ਅਮਰੀਕੀ ਫੌਜਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵੱਡੀ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਮਿਲਟਰੀ ਸਟੋਰਾਂ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ ਅਸਾਮ ਅਤੇ ਬੰਗਾਲ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਾਹਨ, ਭਾਰਤ ਦੇ ਟ੍ਰੇਲਰ, ਸਪੇਅਰ ਪਾਰਟਸ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਾਜ਼ੋ-ਸਾਮਾਨ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। 16 ਮਈ, 1946 ਨੂੰ ਉਸ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਮਝੌਤਾ ਕੀਤਾ (ਇਗਜ਼ਿਬਿਟ ਜੇ /61), ਜਿਸਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸਾਰੇ ਵਾਧੂ ਸਟੋਰਾਂ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਟੋਰਾਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿੱਚ ਡਾਇਰੈਕਟੋਰੇਟ ਜਨਰਲ ਆਫ ਡਿਸਪੋਜ਼ਲ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਇੱਕ ਵਿਭਾਗ ਬਣਾਇਆ ਜਿਸ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਇੱਕ ਡਿਪਟੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਅਤੇ ਕੁਝ ਡਾਇਰੈਕਟਰਾਂ ਅਤੇ ਡਿਪਟੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਰੱਖਿਆ ਵਿਭਾਗ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਯੂ.ਐਸ.ਏ ਫੌਜ ਤੋਂ ਸਟੋਰਾਂ ਦੀ ਸਪੁਰਦਗੀ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਉਸ ਵਿਭਾਗ ਦੁਆਰਾ ਉਚਿਤ ਰਿਕਾਰਡ ਰੱਖੇ ਜਾਣੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਟੋਰਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਡਾਇਰੈਕਟੋਰੇਟ ਜਨਰਲ ਆਫ ਡਿਸਪੋਜ਼ਲ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ

ਸੀ। ਰੱਖਿਆ ਵਿਭਾਗ ਨੇ ਯੂ.ਐਸ.ਏ.ਐਸ.ਐਸ (ਯੂਨਾਈਟਿਡ ਸਟੇਟਸ ਆਫ ਅਮਰੀਕਾ ਸਰਪਲੱਸ ਸਟੋਰਜ਼) ਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸੰਸਥਾ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੇਂਦਰੀ ਕੰਟਰੋਲਰ, ਇੱਕ ਅਸਾਮ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕਲਕੱਤਾ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਅਸਾਮ ਵਿੱਚ ਦੋ ਜ਼ੋਨ ਸਨ - ਚਾਬੁਆ ਅਤੇ ਲੇਡੋ - ਅਤੇ ਕਲਕੱਤਾ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਜ਼ੋਨ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ੋਨ 1, ਜ਼ੋਨ 2 ਅਤੇ ਜ਼ੋਨ 3 ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਸਟੋਰਾਂ ਦੀ ਵਿਸਥਾਰਤ ਸੂਚੀ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਚਿੱਟਾ ਐਸ.ਪੀ.ਬੀ3ਸ ਅਤੇ ਐਸ.ਪੀ.ਬੀ 3/1 ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਆਖਿਰੀ ਵਾਲੇ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸੂਚੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਜਾਂ ਵਾਪਸੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੂਚੀਆਂ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਹਰੇ ਅਤੇ ਗੁਲਾਬੀ (ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਰੰਗ) ਵਿੱਚ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਹਰੇ ਰੰਗ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਯੂ.ਐਸ.ਏ.ਐਸ.ਐਸ ਦੇ ਡਿਪੂ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵੰਡਣ ਲਈ ਚਿੱਟੇ ਤੋਂ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਗੁਲਾਬੀ ਡਿਪੂ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਾਧੂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਟੋਰਾਂ ਲਈ ਸਨ।

ਸਰਕਾਰ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਆਫ ਡਿਸਪੋਜ਼ਲਜ਼ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਪਹਿਲਾ ਰਸਮੀ ਸਮਝੌਤਾ 10 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਟੋਰਾਂ ਅਤੇ ਸਟੋਰਾਂ ਦੀ ਕੀਮਤ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੇਚੇ ਜਾਣੇ ਸਨ ਅਤੇ ਸਮਝੌਤੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦਾ ਵਿਸਤਾਰ ਰਿਕਾਰਡ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿਕਰੀ ਪੱਤਰ ਨੰਬਰ 160, ਮਿਤੀ 11/12 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਵਿਕਰੀ ਪੱਤਰ ਨੰਬਰ 161, ਮਿਤੀ 12 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਨੂੰ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਆਫ ਡਿਸਪੋਜ਼ਲਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। 31 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਨੂੰ ਦੋਹਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦਰਮਿਆਨ ਇੱਕ ਹੋਰ ਰਸਮੀ ਸਮਝੌਤਾ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 2/6 ਅਗਸਤ, 1946 ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਪੱਤਰ ਨੰਬਰ 197 ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਹੋਰ ਵਿਕਰੀ ਪੱਤਰ ਜੋ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਜੋ ਕੀ ਦੂਜੇ ਸਮਝੌਤੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਦੱਸੇ ਗਏ ਹਨ, ਉਹ ਸਨ, ਨੰਬਰ 301, ਮਿਤੀ 27 ਅਗਸਤ, 1946, 308, ਮਿਤੀ 5 ਸਤੰਬਰ, 1946 ਅਤੇ 311, ਮਿਤੀ 11 ਸਤੰਬਰ, 1946. ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਟਰਸਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਇਹ ਉਪਰੋਕਤ ਛੇ ਵਿਕਰੀ ਪੱਤਰ ਹਨ (ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟਾਂ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ) ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ 14 ਅਕਤੂਬਰ, 1947 ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ, ਉਦਯੋਗ ਅਤੇ ਸਪਲਾਈ ਦੇ ਖੇਤਰੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (ਨਿਪਟਾਰੇ) ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਇਕਰਾਰਨਾਮਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਵਾਲ, ਵਿਵਾਦ ਅਤੇ ਮਤਭੇਦ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਆਰ.ਬੀ. ਨੱਥੂ ਰਾਮ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਟਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀਆਂ ਆਮ ਸ਼ਰਤਾਂ (ਫਾਰਮ ਨੰਬਰ 117 ਵਿੱਚ) ਦੇ ਪੈਰਾ 13 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਕਲਾਜ਼ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੇ ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਟਰ ਨੂੰ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਵਿਕਰੀ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਆਰ.ਬੀ. ਨੱਥੂ ਰਾਮ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਅਸਮਰੱਥ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਰਾਹਤਾਂ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 33 ਅਤੇ 39 ਤਹਿਤ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਾਇਆ। 27 ਨਵੰਬਰ, 1948 ਨੂੰ ਵਿਦਵਾਨ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਕਰਾਰਨਾਮਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਟਰਸਨ ਦਾ ਕਲਾਸ, ਕਲਾਸ 13 ਫਾਰਮ ਨੰਬਰ 117 ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਰੇਕ ਧਿਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਟਰ ਨੂੰ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਬਖਸ਼ ਸ਼ਿਵ ਚਰਨ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਟਰ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕੀਤਾ। ਸਰ ਬੀ.ਐਲ. ਮਿੱਤਰ ਨੂੰ ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਟਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅੰਪਾਇਰ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਮਨੋਹਰ ਲਾਲ, ਪਟਨਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਜੱਜ ਨੂੰ ਅੰਪਾਇਰ ਵਜੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਲੈਣ ਲਈ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁੱਦਿਆਂ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਟਰਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਾਅਵੇ; ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵੇ, ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਅਤੇ ਨਕਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਆਰਬਿਟਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮਤਭੇਦ ਸੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪੂਰੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਅੰਪਾਇਰ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਸ਼੍ਰੀ ਮਨੋਹਰ ਲਾਲ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਜੱਜ ਸ਼੍ਰੀ ਹਰੀਸ਼ ਚੰਦਰਾ ਨੂੰ ਅੰਪਾਇਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ 22 ਮਾਰਚ, 1958 ਨੂੰ ਆਵਾਡ (ਫਰਮਾਨ) ਦਿੱਤਾ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੇ ਨੌਂ ਸੈਂਟ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ 11 ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਿਆਂ ਅਤੇ ਦੋ ਵਾਧੂ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ। ਦਾਅਵੇ ਨੰਬਰ 1 (ਏ) ਤੋਂ (ਡੀ) ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 160 ਨਾਲ ਸੰਬਧਤ ਸੀ। ਦਾਅਵਾ 1 (ਏ) ਦੀ ਕੀਮਤ 42,00,000 ਰੁਪਏ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ 600 ਵਾਹਨਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬਧਤ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 'ਤੇ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਡਿਲੀਵਰੀ ਹੋਕਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਦਾਅਵਾ 1 (ਬ) ਕੁਝ ਡੀਜ਼ਲ ਵਾਹਨਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ 20,00,000 ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਾਹਨਾਂ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ 97 ਸੀ। ਦਾਅਵਾ 1 (c) ਉਹਨਾਂ ਵਾਹਨਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬਧਤ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ "ਮਾਹਰ" ਵਾਹਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ

ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਵਾਹਨਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ 75,00,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਨਾ ਸਿਰਫ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 160 ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਬਲਕਿ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 197 ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਕਵਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਵੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦਾਅਵਾ 1 (ਡੀ) ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 160 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਵਾਹਨਾਂ ਦੇ ਸਟਾਕ ਵਿੱਚ ਕਥਿਤ ਭਾਰੀ ਕਮੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਇਸ ਉਪ-ਸਿਰਲੇਖ ਤਹਿਤ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ 75,00,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

ਦਾਅਵਾ II ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 161 ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਉਪ-ਮੁਖੀ (ਏ) ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਸੀ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਫਿਲਹਾਲ, ਇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਉਕਸਾਉਣਾ (ਐਜਿਟੇਟ) ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਦਾਅਵਾ II (b) 132 ਜੀਪਾਂ ਦੀ ਡਿਲੀਵਰੀ ਨਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ ਅਤੇ 3,30,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਲਈ ਸੀ। ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ।

ਦਾਅਵੇ III (a) ਤੋਂ (ਐਚ) ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 197 ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ। ਦਾਅਵਾ III (ਏ) ਦੇ ਤਹਿਤ 16,50,500 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਵਾਹਨਾਂ ਦੀ ਨਿਰਵਿਘਨ ਡਿਲੀਵਰੀ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਕਈ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਪਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਇਸ ਉਪ ਸਿਰਲੇਖ ਤਹਿਤ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਜੋਂ 6,49,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਿੱਤੀ। ਦਾਅਵਾ III (ਬੀ) ਤਹਿਤ 24 ਵਾਹਨਾਂ ਦੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਜੋਂ 1,20,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਵਸੂਲਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਡਿਲੀਵਰੀ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਰੋਕੀ ਗਈ ਸੀ। ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਦਾਅਵਾ III (c) ਦੇ ਤਹਿਤ ਡਿਸਪੋਜ਼ਲ ਡਾਇਰੈਕਟੋਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਕੁਝ ਕਾਰੋਬਾਰਾਂ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਤੀਜੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਕਾਰਨ 23,00,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਕੁਝ ਘੱਟ ਬਿਸਤਰੇ ਵਾਲੇ ਟ੍ਰੇਲਰਾਂ ਕਾਰਨ, III (ਡੀ) ਤਹਿਤ 8,00,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਡਿਲੀਵਰੀ ਨੂੰ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇਸ ਉਪ-ਸਿਰਲੇਖ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਦਾਅਵਾ III (ਈ) 900 ਵਾਹਨਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ 45,00,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਲਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਸਪੁਰਦਗੀ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੋਕ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਵਾਹਨ ਇੱਕ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਹਤ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੇਬਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸਨ। ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਦਾਅਵਾ III (ਐਫ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ 2,000 ਤੋਂ 3,000 ਵਾਹਨਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ 1,50,00,000 ਰੁਪਏ ਦੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ ਜੋ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ। ਅੰਪਾਇਰ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇਸ ਉਪ-ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ। III (ਜੀ) ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ 45,000 ਰੁਪਏ ਦਾ ਆਵਾਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦਾਅਵੇ III (ਜੀ) ਅਤੇ (ਅਚ) ਹੁਣ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਦਾਅਵੇ IV ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 311 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ "ਅਮਰੀਕੀ ਫੌਜ ਦੁਆਰਾ ਛੱਡੇ ਗਏ ਐਮ.ਟੀ. ਸਪੇਅਰ ਪਾਰਟਸ" ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜਿਸ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ 7,00,000 ਰੁਪਏ ਦੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਪਰ ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ।

ਦਾਅਵਾ V ਵੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦੇ ਗਏ ਵਾਹਨਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਟੋਰਾਂ ਦੀ ਮੁੜ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਹੂਲਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਆਫ ਡਿਸਪੋਜ਼ਲਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕਈ ਵਾਅਦਿਆਂ ਅਤੇ ਭਰੋਸਿਆਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਸਿਰਲੇਖ ਤਹਿਤ 1,40,00,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਦਾਅਵੇ VI (i) ਤੋਂ (ii) ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 197 ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ। ਉਪ-ਸਿਰਲੇਖ (i) ਤਹਿਤ "ਰਿਵਰਸ ਲੇਨ ਲੀਜ਼" ਵਾਲੇ 291 ਵਾਹਨਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਜੋਂ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ 11,64,000 ਰੁਪਏ ਸੀ। ਉਪ-ਸਿਰਲੇਖ (ii) ਤਹਿਤ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ 26 ਟਰੈਕਟਰਾਂ ਅਤੇ 26 ਟ੍ਰੇਲਰਾਂ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਜੋਂ 4,42,000 ਰੁਪਏ ਸੀ। ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਉਪ-ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਤਹਿਤ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ।

ਦਾਅਵੇ VII (i) ਤੋਂ (iv) ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 197 ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ। ਉਪ-ਸਿਰਲੇਖ (1) ਤਹਿਤ ਤ੍ਰਾਵਣਕੋਰ ਰਾਜ ਨੂੰ 69 ਡੈਂਜ ਟਰੱਕਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵੇਚਣ ਕਾਰਨ 6,21,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਬਕਾਇਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਪ-ਸਿਰਲੇਖ (ii) 30 ਵਾਹਨਾਂ ਨੂੰ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਹਟਾਉਣ ਲਈ 3,00,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਲਈ ਸੀ। ਇਸ

ਦੀ ਵੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਪ-ਸਿਰਲੇਖ (iii) 79 ਜੀਪਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ 3,16,000 ਰੁਪਏ ਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਹਟਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਤਾਂ ਕਿ ਬੰਗਾਲ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਡਿਲੀਵਰੀ ਦੇਣ ਲਈ। ਉਪ-ਸਿਰਲੇਖ (iv) ਇੱਕ 20,00,000 ਰੁਪਏ ਰਕਮ ਲਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਈ ਵਾਹਨਾਂ ਅਤੇ ਟ੍ਰੇਲਰਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ ਵਿਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਡਿਪੂਆਂ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਇਸ ਦਲੀਲ 'ਤੇ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਵੇਚੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਪਰੋਕਤ ਦੋਵਾਂ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਦਾਅਵਾ VIII ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਸਪਸ਼ਟ ਕਿਸਮ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਦਾਅਵਾ IX ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਦਾਅਵਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵੇ XI ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਹੁਣ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਾ I, ਦਾਅਵਾ VII (i) ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਸੀ। ਇਹ ਇਕ ਟਰੱਕ ਦੀ ਕੀਮਤ 10,000 ਰੁਪਏ ਹੋਣ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਹੈ। ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਇਸ ਸਿਰਲੇਖ ਤਹਿਤ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ 9,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਾਸ਼ੀ ਦਾ ਆਵਾਡ ਦਿੱਤਾ।

ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਾ II ਕੁਝ ਏਅਰ ਕੰਪ੍ਰੈਸਰਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ 10,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਲਈ ਸੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ।

ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਾ III ਜੋ ਕੁਝ ਸਪੇਅਰਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਸੀ, ਦਾਅਵੇ IV ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਸਿਰਲੇਖ ਤਹਿਤ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ 18,195.50 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਾ IV ਦੇ ਤਹਿਤ, ਜੋ ਕਿ 589 ਡੱਬਿਆਂ ਦੀ ਕੀਮਤ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਸੀ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ 5,890 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਾ V ਦੇ ਤਹਿਤ, ਜੋ ਕੁਝ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਉਪਕਰਣਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਹੈ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ 2,95,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਾ VI, ਦਾਅਵਾ VI (i) ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਸੀ ਅਤੇ "ਰਿਵਰਸ ਲੋਨ ਲੀਜ਼" ਵਾਹਨਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ 8,96,000 ਰੁਪਏ ਦਾ ਆਵਾਡ ਦਿੱਤਾ।

ਬਰੁਕਲਿਨ ਡਿਪੂ ਵਿੱਚ ਪਈਆਂ ਕਈ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਕਥਿਤ ਕਰਜ਼ੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵੇ VII ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇੱਕ ਰਕਮ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਜੋਂ 6,044 ਰੁਪਏ ਦਾ ਆਵਾਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਾ VIII ਅਸਾਮ ਦੇ ਮੋਰਾਨ ਡਿਪੂ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਕੁਝ ਉਪਕਰਣਾਂ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੋਕਣ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਹੈ। ਇਸ ਸੰਬੰਧੀ 30,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਾਸ਼ੀ ਦਾ ਆਵਾਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਾ IX ਜੋ ਬੰਗਾਲ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਜੀਪਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਦਾਅਵੇ VII (iii) ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਸੀ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵੇ X ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਵੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਾ XI ਅਤੇ ਵਾਧੂ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵੇ I ਅਤੇ II ਜੋ ਕੁਝ ਸਾਈਟਾਂ ਦੇ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ 23,53,553 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਆਵਾਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਲਾਗਤ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ 5,70,000 ਰੁਪਏ ਅਤੇ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ 80,000 ਰੁਪਏ ਕੀਤਾ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਲਾਗਤਾਂ ਵਜੋਂ 5,40,544 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ 29,29,682.50 ਰੁਪਏ ਰਿਹਾ, ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗਤਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

2 ਜੂਨ, 1958 ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਆਵਾਡ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ 4 ਅਗਸਤ, 1958 ਨੂੰ ਇਸ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। 31 ਜੁਲਾਈ, 1961 ਨੂੰ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿ -

- (1) ਇਹ ਆਵਾਡ ਦਾਅਵਾ ਨੰਬਰ III (ਏ) ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਗਲਤੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਸੀ।
- (2) ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵੇ ਨੰਬਰ II, IV, V ਅਤੇ VII ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਟਰ ਜਾਂ ਅੰਪਾਇਰ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਫੈਸਲਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
- (3) ਲਾਗਤ ਦਿੰਦੇ ਸਮੇਂ ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਇਹ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਹਰੇਕ ਦਾਅਵੇ ਜਾਂ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹਰੇਕ ਧਿਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਸੀ, ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਿਆ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਲਾਗਤ ਦੀ ਰਕਮ ਕਿੰਨੀ ਸੀ।

ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਿਆਂ, ਇਸ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 16 (1) ਤਹਿਤ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਨੁਕਤਿਆਂ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ:

"(1). ਦਾਅਵਾ ਨੰਬਰ III(ਏ) 'ਤੇ ਆਵਾਡ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਦਾਅਵੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ 20 ਹਥਿਆਰਾਂ ਅਤੇ 20 ਡੌਜ ਟਰੱਕਾਂ ਦੀ ਕੀਮਤ ਦੇਣਾ ਜੋ 31 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਨੂੰ ਜੋਧਪੁਰ ਡਿਪੂ ਵਿੱਚ ਸਨ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(2) ਵਧੇ ਹੋਏ ਮੁਆਵਜ਼ੇ 'ਤੇ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਕਰਕੇ ਲਾਗਤਾਂ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਜੋ ਦਾਅਵਾ ਨੰਬਰ III ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵੇ ਨੰਬਰ II, IV, V ਅਤੇ VII ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ।

ਅੰਪਾਇਰ ਨੂੰ ਚਾਰ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣਾ ਆਵਾਡ ਸੌਂਪਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜੋ ਨੁਕਤੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਬਹੁਤ ਵਿਸ਼ਾਲ ਹਨ, ਕਿ ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ 172 ਪੰਨਿਆਂ ਦਾ ਆਵਾਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀ ਅਦਾਲਤ(ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ) ਨੇ 229 ਪੰਨਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀ ਅਦਾਲਤ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਮੋਹਨਤ ਕੀਤੀ ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਅਸਲ ਦਾਇਰੇ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਕੇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਅਪੀਲ ਵਜੋਂ ਮੰਨਣ ਦੇ ਲਾਲਚ ਨੂੰ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ, ਖਾਸਕਰ ਜਦੋਂ ਇਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। *ਥਾਵਰਦਾਸ ਫੇਰੂਮਲ ਬਨਾਮ ਭਾਰਤ ਸੰਘ (1)* ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਕੱਢਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇਤਫਾਕ ਨਾਲ ਸਮੱਗਰੀ ਹੈ। ਜੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਧਿਰਾਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਟਰ ਤੋਂ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦੀਆਂ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਇੱਕ ਅਦਾਲਤਾਂ ਤੋਂ; ਫਿਰ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੀਆਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉੱਥੇ ਵੀ, ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਖਲ ਦੇਣਗੀਆਂ ਜੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਟਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਭਾਵ, ਜੇ ਉਸਨੇ ਅਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਸਬੂਤਾਂ ਜਾਂ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜਾਂ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਟਰ ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਜਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ, ਉਹ ਕਰ ਸਕੇ ਜੋ ਉਹ ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਆਂਪੂਰਨ ਅਤੇ ਵਾਜਬ ਹੈ। ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਠੀਕ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਆਵਾਡ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇ। ਇਸ ਦਾ ਸਿੰਗਲ ਅਪਵਾਦ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਅਤੇ ਵੱਖਰੇ ਮਾਮਲੇ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਉਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਤੱਥ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਜਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ; ਇਸ ਨੂੰ ਇਕ ਧਿਰ ਦੁਆਰਾ ਸਿਰਫ਼ ਝਗੜੇ ਤੋਂ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਖਾਸਕਰ ਜਦੋਂ ਇਸ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਟਰ ਨੂੰ

ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਆਂ ਦੇ ਉਲਟ ਤੱਥ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਗਲਤੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਵੇਗੀ- ਮੈਸਰਜ਼ ਅਲੋਪੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਐਂਡ ਸੰਨਜ਼ ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਭਾਰਤ ਸੰਘ (2) ਸ਼ਾਹ ਜੇ., ਜਿਸ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ, ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਹੱਦ ਨੂੰ ਪੰਨਾ 825 'ਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ:

“ਬੈਂਚ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਆਵਾਡ ਦੇਣ 'ਚ ਗਲਤੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਹੱਦ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਆਰਬਿਟਰ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਵਾਡ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਸਿਰਫ ਉਦੋਂ ਹੀ ਰੱਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਆਵਾਡ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਆਰਬਿਟਰ ਦੁਆਰਾ ਜੇੜੇ ਗਏ ਨੋਟ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕੁਝ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਜੋ ਆਵਾਡ ਦਾ ਅਧਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਗਲਤ ਹੈ, *ਚੈਂਪਸੀ ਭਾਰਾ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਜੀਵਰਾਜ ਬੱਲੂ ਸਪਿਨਿੰਗ ਐਂਡ ਵੀਵਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਟਿਡ* (3). ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੇ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਆਰਬਿਟਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨੁਕਤੇਆਂ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਫੈਸਲਾ ਹੈ, ਇਸ ਆਵਾਡ ਨੂੰ ਮਾੜਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕੇ -ਜਿਵੇਂ ਕਿ *ਕਿੰਗ ਅਤੇ ਦੀਵੀਅਨ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ* (4) ਅਤੇ *ਕੇਲਾਂਟਨ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਬਨਾਮ ਡਫ ਡਿਵੈਲਪਮੈਂਟ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਟਿਡ* (5) ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੀ।

ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਸਵਾਲ ਉੱਠਿਆ ਕਿ ਕੀ ਧਿਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਰਬਿਟਰ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹਵਾਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹਵਾਲਾ ਸੀ। ਦਾਅਵੇ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦਾਅਵੇ 'ਤੇ ਮੁੱਦੇ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਸੰਘ ਦੁਆਰਾ ਜਵਾਬ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਜ਼ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਮੁੱਦਿਆਂ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਉੱਠਣ ਵਾਲੇ ਨੁਕਤਿਆਂ 'ਤੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਏਜੰਟਾਂ ਨੇ ਆਰਬਿਟਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਦਾਅਵੇ ਅਤੇ ਦਾਅਵੇ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਰਬਿਟਰਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਰਬਿਟਰ ਸੰਦਰਭ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਿਰਫ ਉਠਾਏ ਗਏ ਵਿਵਾਦਾਂ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਸਨ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੀ ਕੋਈ ਬੁਨਿਆਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹਵਾਲਾ, ਜੋ ਆਰਬਿਟਰ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨੁਕਤਾ ਉੱਠਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟਾਂ ਵਿੱਚ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਕਲਾਜ਼ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਧਿਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਨਿਯਮਤ ਹਵਾਲਾ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਅਕਤੂਬਰ, 1947 ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੋਟਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਏ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। 27 ਨਵੰਬਰ, 1948 ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਰਬਿਟਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦਾ ਬਿਆਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਜਿਸ 'ਤੇ ਯੂਨੀਅਨ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਬਿਆਨ ਦੇ ਨਾਲ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਿਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਤੀ ਅਤੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦਾ ਵਾਧੂ ਬਿਆਨ ਵੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ। ਆਰਬਿਟਰਾਂ ਨੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੋਵਾਂ 'ਤੇ ਧਿਰਾਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਕੁਝ ਮੁੱਦਿਆਂ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ। ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ *ਭਾਰਤ ਸੰਘ ਬਨਾਮ ਏ. ਐਲ. ਗਲੀਆ ਰਾਮ* (6) ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ। ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵਿਵਾਦ ਇੱਕ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬੇਨਤੀਆਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਧਿਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮੁੱਦਿਆਂ ਦਬਾਈਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸ਼ੁੱਧ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨੁਕਤੇ ਆਰਬਿਟਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਨੁਕਤੇ ਨੂੰ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਫੈਸਲਾ ਧਿਰਾਂ ਲਈ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਗਲਤੀ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਲਟਿਆ ਨਾ ਜਾ ਸਕੇ। *ਮੈਸਰਜ਼ ਅਲੋਪੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ*, ਧਿਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬੇਨਤੀਆਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਮੁੱਦਿਆਂ ਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ

ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਆਰਬਿਟਰਾਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੀ, ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਆਰਬਿਟਰਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਵੱਲੋਂ ਸ਼੍ਰੀ ਅਛਰੂ ਰਾਮ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਪਰ ਮੈਂ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅੰਤਮ ਰਾਏ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਅਪੀਲ ਦੇ ਅੰਤਮ ਨਤੀਜੇ ਅਤੇ ਕਰਾਸ-ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਦਾਅਵਿਆਂ। (ਏ) ਤੋਂ (ਡੀ) ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਜਾਂ ਇਕਰਾਰਨਾਮਿਆਂ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਹਿਲਾ ਰਸਮੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਮਿਤੀ 10 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਦੀ ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ। ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਮੁੱਖ ਹਿੱਸਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:-

"ਕੱਲ੍ਹ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦਾ ਬਕਾਇਆ ਵਿਸਥਾਰਤ ਰਿਕਾਰਡ ਸਮਝੌਤੇ ਦੇ ਵਿਆਪਕ ਸਿਰਲੇਖ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਹਨ, ਜੋ ਵਾਧੂ ਵਾਹਨਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਅਧਾਰ ਬਣਨਗੇ;

- (1) ਮੈਸਰਜ਼ ਐਲਨ ਬੇਰੀ ਮੋਰਾਨ ਵਾਹਨ ਡਿਪੂ ਖਰੀਦੇਗੀ 'ਜਿਵੇਂ ਹੈ ਕਿੱਥੇ ਹੈ' 1,80,00,000 ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ।
- (2) ਮੈਸਰਜ਼ ਐਲਨ ਬੇਰੀ ਵੱਲੋਂ 20,00,000 ਰੁਪਏ ਸਰਕਾਰੀ ਖਜ਼ਾਨੇ ਵਿੱਚ 12 ਜੁਲਾਈ ਨੂੰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਏ ਜਾਣਗੇ।
- (3) ਮੈਸਰਜ਼ ਐਲਨ ਬੇਰੀ ਵੀ ਕਲਕੱਤਾ ਤੋਂ ਖਰੀਦੇਗੀ।
- (ਏ) 2,500 ਰੁਪਏ ਦੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ 200 ਜੀਪਾਂ ਯਾਨੀ ਕੁੱਲ 5 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ।
- (ਬੀ) 200 'ਆਟੋ ਕਾਰ' ਅਤੇ 'ਵ੍ਹਾਈਟ' ਟਰੈਕਟਰ (ਟ੍ਰੇਲਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਿਰਫ ਪ੍ਰਾਈਮ ਮੂਵਰਜ਼) ਇਸ ਦੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਗੱਲਬਾਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ।
- (ਸੀ) ਕੋਈ ਵੀ ਡੈੱਜ 4X2 ਟਰੱਕ ਦੂਜੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਲਈ ਵਚਨਬੱਧ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਦੀ ਕੀਮਤ ਲਗਭਗ 600 ਰੁਪਏ ਹੈ, 7500 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ।

ਡਾਇਰੈਕਟੋਰੇਟ ਜਨਰਲ ਆਫ ਡਿਸਪੋਜ਼ਲਜ਼ ਨੇ 12 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਨੂੰ ਨੰਬਰ 160 ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਸੰਬੰਧਨ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ-

- (1) ਨੋਟ ਕੀਤੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਮਾਤਰਾਵਾਂ - ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਨੂੰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀਆਂ ਆਮ ਸ਼ਰਤਾਂ (ਫਾਰਮ ਨੰਬਰ 117) ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੇਠਾਂ ਦੱਸੀਆਂ ਕੀਮਤਾਂ 'ਤੇ ਵੇਚਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ:

ਸਥਾਨ	ਸਟੋਰਾਂ ਦੇ ਵੇਰਵੇ	ਯੂਨਿਟ/ਭਾਰ/ਨੰ.	ਮਾਤਰਾ	ਪ੍ਰਤੀ ਯੂਨਿਟ ਮਾਤਰਾ ਦੀ ਕੀਮਤ
------	-----------------	---------------	-------	---------------------------

ਮੋਰਾਨ, ਵਾਹਨ ਅਤੇ ਟ੍ਰੇਲਰਜ਼-ਜੋ 10 ਜੁਲਾਈ 1946
 ਅਸਾਮ ਨੂੰ ਮੋਰਾਨ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਡਿਪੂ ਵਿੱਚ ਪਏ ਨੇ
 (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 'ਉਕਤ ਵਾਹਨਾਂ ਅਤੇ
 ਟ੍ਰੇਲਰਾਂ' ਵਜੋਂ ਦੁਬਾਰਾ ਰੈਫਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ)

(2) * * * * *

(3) ਇਹ ਵਿਕਰੀ ਇਸ ਸਮਝ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੇ ਸਟੋਰਾਂ ਦੀ ਸਹੀ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ, ਇਹ ਦਫਤਰ ਕੋਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰੇ ਸਟੋਰਾਂ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਟੋਰਾਂ ਦੇ ਉਪਲਬਧ ਹੋਣ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਿਕਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਸਮਝ 'ਤੇ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨੁਕਸ, ਗਲਤ ਬਿਆਨ ਜਾਂ ਵਰਣਨ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ

ਰੈ।

(4) ਇਹ ਸਹਿਮਤੀ ਬਣੀ ਹੈ ਕਿ 15 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਤੱਕ ਖਰੀਦਦਾਰ, ਵੇਚੇ ਗਏ ਵਾਹਨਾਂ ਅਤੇ ਟ੍ਰੇਲਰਾਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਮੋਰਾਨ ਵਿਖੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਕਿਰਾਇਆ ਅਤੇ ਹੋਰ ਖਰਚੇ (ਜੇ ਕੋਈ ਹੋਵੇ) ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰੇਗਾ ਜਿਥੇ ਉਕਤ ਵਾਹਨ ਅਤੇ ਟ੍ਰੇਲਰ ਹੁਣ ਪਏ ਹਨ।

(5) ਉਕਤ ਵਾਹਨਾਂ ਅਤੇ ਟ੍ਰੇਲਰਾਂ ਲਈ ਭੁਗਤਾਨ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ:-

(ਏ) 12 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ 20 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾ ਕੇ ਅਤੇ (ਬੀ) 12 ਸਤੰਬਰ, 1946 ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ 160 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਦੀ ਬਕਾਇਆ ਰਾਸ਼ੀ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ। ਉਪਰੋਕਤ ਰਕਮ ਸਰਕਾਰੀ ਖਜ਼ਾਨੇ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾ ਕੇ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਖਜ਼ਾਨਾ ਚਲਾਨ 'ਤੇ ਦਰਸਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਖਾਤੇ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖਾ ਸੀ.ਐਸ.ਏ ਸਿਵਲ ਅਮਰੀਕਨ ਸਰਪਲੱਸ ਸੈਕਸ਼ਨ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਨੂੰ ਕ੍ਰੈਡਿਟੇਬਲ ਹੈ।

(6) ਇਹ ਸਹਿਮਤੀ ਹੈ ਕਿ ਖਰੀਦਦਾਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਧਿਰ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਾਹਨ ਜਾਂ ਟ੍ਰੇਲਰ 10 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਤਾਰੀਖ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੋਰਾਨ ਡਿਪੂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਇਹ ਖਰੀਦਦਾਰ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਵਾਹਨ ਜਾਂ ਟ੍ਰੇਲਰ ਵਿਕਰੇਤਾ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਕਲਕੱਤਾ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਰੇਲ ਆਵਾਜਾਈ ਦੀ ਅਸਲ ਲਾਗਤ ਭੁਗਤਾਨ ਤੇ। ਇਸ ਉਪਬੰਧ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਦੇ ਤਹਿਤ ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਤੋਂ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ।

(6) ਇਹ ਸਹਿਮਤੀ ਬਣੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਖਰੀਦ ਵਿੱਚ ਮੋਰਾਨ ਡਿਪੂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪਈ ਜ਼ਮੀਨ ਅਤੇ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਸਾਰੇ ਯੂਨਾਈਟਿਡ ਸਟੇਟਸ ਆਰਮੀ ਸਰਪਲੱਸ ਸਟੋਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਅਤੇ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ।

(7) ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਹਨ, ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਫਾਰਮ ਨੰਬਰ 117 (ਜਿਸ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਇੱਥੇ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ) ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਸ਼ਾਮਲ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾ 1 ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਡਾਇਰੈਕਟੋਰੇਟ ਜਨਰਲ ਆਫ ਡਿਸਪੋਜ਼ਲ ਨੇ ਅਸਾਮ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਅਮਰੀਕੀ ਫੌਜ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਵਾਹਨਾਂ, ਟ੍ਰੇਲਰਾਂ, ਇਕੁਇਟੀ ਅਤੇ ਸਟੋਰਾਂ ਦਾ ਸਾਰਾ ਸਟਾਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਦਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਅਜਿਹੇ ਸਾਰੇ ਵਾਹਨ, ਟ੍ਰੇਲਰ, ਉਪਕਰਣ ਅਤੇ ਸਟੋਰ ਜੋ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਸਨ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ, ਮੋਰਾਨ ਡਿਪੂ ਦੀ ਕੀਮਤ 1,80,00,000 ਰੁਪਏ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ 11 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਨੂੰ ਡਾਇਰੈਕਟੋਰੇਟ ਜਨਰਲ ਆਫ ਡਿਸਪੋਜ਼ਲ ਨੇ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 160 ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵੇਚੇ ਗਏ ਸਟੋਰਾਂ ਨੂੰ "10 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਨੂੰ ਮੋਰਾਨ ਡਿਪੂ ਵਿੱਚ ਪਏ ਸਾਰੇ ਵਾਹਨਾਂ ਅਤੇ ਟ੍ਰੇਲਰਾਂ" ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਵੇਚੇ ਗਏ ਸਟੋਰਾਂ ਦਾ ਇਹ ਵਰਣਨ ਅਸਪਸ਼ਟ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਈਆਂ ਸਪਸ਼ਟੀਕਰਨ ਜਾਂ ਸੋਧਾਂ, ਗੱਲਬਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਦੁਆਰਾ ਪੱਤਰ-ਵਿਹਾਰ ਜਾਂ ਜੁਬਾਨੀ ਜਾਂ ਕਾਨਫਰੰਸਾਂ ਵਿੱਚ, "ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਆਫ ਡਿਸਪੋਜ਼ਲ" ਅਤੇ ਹੋਰ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਕਰੀ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਵਾਹਨਾਂ, ਟ੍ਰੇਲਰਾਂ, ਉਪਕਰਣਾਂ ਅਤੇ ਸਟੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਅਸਾਮ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਅਮਰੀਕੀ ਫੌਜ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ, 10 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਨੂੰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਵਿਕਰੀ 'ਜਿਵੇਂ ਹੈ ਕਿਥੇ ਹੈ' ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਹੋਣੀ ਸੀ। ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਵੇਚੇ ਗਏ ਵਾਹਨਾਂ ਅਤੇ ਟ੍ਰੇਲਰਾਂ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 160 ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਕਲੌਤਾ ਸੰਗ੍ਰਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਟੋਰਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਅਸਪਸ਼ਟ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪੱਤਰ-ਵਿਹਾਰ ਜਾਂ ਚਰਚਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਪਸ਼ਟੀਕਰਨ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਸਾਮ ਵਿੱਚ ਅਮਰੀਕੀ ਫੌਜ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਸਟੋਰ ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ ਰਾਹੀਂ ਵੇਚੇ ਗਏ ਸਨ।

ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ 10 ਜੁਲਾਈ 1946 ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ 'ਤੇ

ਆਪਣਾ ਕੇਸ ਅਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 160 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਦਲੀਲ ਬੇਸ਼ਕ, ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸਾਮ ਦੇ ਸਾਰੇ ਵਾਹਨ ਸਟੋਰ ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਆਵਾਡ ਦੇ ਪੰਨਾ 94 'ਤੇ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਦੂਜੇ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ ਨੰਬਰ 197 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਦੇ ਨਾਲ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਬੰਗਾਲ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਸਾਰੇ ਸਟੋਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਚੇ ਗਏ ਸਨ। ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ:-

"ਮੈਂ ਪੂਰੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਅਜਿਹੇ ਵੀਵਾਦ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹਨ, ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ ਸਬੂਤ ਵੀ ਇਸ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸਾਮ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਵੇਚੇ ਗਏ ਸਟੋਰਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 10 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਨੂੰ ਮੇਰਾਨ ਡਿਪੂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਬੰਗਾਲ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜੇਧਪੁਰ ਅਤੇ 31 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹੋਰ ਡਿਪੂਆਂ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਸਨ।"

ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ ਨੰਬਰ 197 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਸਹੀ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਨਜਿੱਠਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਧੇ ਲਾਲ ਅਗਰਵਾਲ ਵੱਲੋਂ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜੇ ਮਾਮਲਾ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ 10 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੇਰਾਨ ਡਿਪੂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਮੁੱਢਲਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਆਵਾਡ ਨੂੰ ਬਰਬਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਅਸਲ ਰਸਮੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ 10 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1935 ਦੀ ਧਾਰਾ 175 (3) ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸਹੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰਾਨ ਵਾਹਨ ਡਿਪੂ ਨੂੰ ਉਸ 'ਤੇ ਵੇਚਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, 'ਜਿਵੇਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਹੈ' ਦਾ ਆਧਾਰ। ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 160 ਇਸ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਰਸਮੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਨਾ ਅਤੇ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪੂਰਾ ਡਿਪੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਚਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਵਾਹਨ ਜੋ ਉਸ ਡਿਪੂ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਸਨ ਜਾਂ ਉਸ ਡਿਪੂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਨ, ਕੀ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਡਿਪੂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪਏ ਸਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਡਿਪੂ ਦੇ ਬਾਹਰ ਪਏ ਹੋਏ ਸਨ, ਉਸ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਸ਼੍ਰੀ ਅਗਰਵਾਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅੰਪਾਇਰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਆਵਾਡ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। *ਮੈਸਰਜ਼ ਅਲੋਪੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਅਤੇ ਸੰਨਜ਼ ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ (2)*, ਜਿਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਅਰਥਾਤ, ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਜਾਂ ਇਕਰਾਰਨਾਮਿਆਂ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਵਿਵਾਦ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਸਨ। ਹੇਠਾਂ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਵਿਚਾਰ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 160 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸੇ ਗਏ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਕਾਰਨ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਅੰਪਾਇਰ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀਆਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਕੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਸ਼੍ਰੀ ਅਛਰੂ ਰਾਮ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅੰਪਾਇਰ ਨੂੰ 10 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਜਾਂ ਅਣਦੇਖੀ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਹਵਾਲਾ, ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮਾਮਲਾ ਵਿਕਰੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੋਟ 160 ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਮੇਰਾਨ ਡਿਪੂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦਾ ਇਕਲੌਤਾ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਮੰਨਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ 14 ਅਕਤੂਬਰ, 1947 ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਲਿਖੇ ਪੱਤਰ ਵੱਲ ਵੀ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ 10 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦਾ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟਾਂ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜ਼ਿਕਰ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਨ, ਝਗੜੇ ਅਤੇ ਮਤਭੇਦ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਉਸ ਪੱਤਰ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਸਮਰਥਨ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵਿਕਰੀ ਪੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਜੋਂ ਮੰਨਦੇ ਸਨ ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਅਤੇ ਮਤਭੇਦ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਸਨ। ਸ਼੍ਰੀ ਅਗਰਵਾਲ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅੰਪਾਇਰ 10 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਤੇ ਮੇਰਾਨ ਵਾਹਨ ਡਿਪੂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਇਕੋ ਇਕ ਰਸਮੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਇਨੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ 14 ਅਕਤੂਬਰ, 1947 ਦੇ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਉਸ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ

ਨਹੀਂ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਪਰੋਕਤ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਬੇਨਤੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਉਸ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਕੇ ਨਿਆਂਇਕ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜੋ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਤੱਕ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ 10 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਸਿਰਫ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ। ਆਵਾਡ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਕਿ ਉਸਨੇ ਪੂਰੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। 10 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਦਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਹੁਣ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇੰਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਿਰਭਰਤਾ ਰੱਖੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਨੂੰ ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਬਾਰੇ ਜ਼ਰੂਰ ਜਾਣੂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਅਗਰਵਾਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਕਿ 10 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾਨਸਤੂ ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੈਅ ਹੈ ਕਿ ਆਰਬਿਟਰਟਰ ਜਾਂ ਅੰਪਾਇਰ ਨੂੰ ਸਬੂਤ ਦੇ ਹਰੇਕ ਟੁਕੜੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਵਿਚਾਰਨ ਵਾਲਾ ਅਗਲਾ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਮੇਰਾਨ ਡਿਪੂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ ਜਾਂ ਜੋ ਇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਅਛਰੂ ਰਾਮ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਕੋ ਇਕ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 160 ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਵੇਖਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ 10 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਨੂੰ ਰਸਮੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਮੇਰਾਨ ਡਿਪੂ ਦੇ ਵਾਧੂ ਵਾਹਨਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਅਧਾਰ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਸਮਝੌਤੇ ਦੇ ਵਿਆਪਕ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਸਨ।

ਇਸ ਵੱਲ ਮੁੜਨ 'ਤੇ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਸ਼ਾ ਜੋ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਉਹ ਆਮ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਸਹਿਮਤੀ ਬਣੀ ਸੀ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਬਕਾਇਆ ਵਿਸਥਾਰਤ ਰਿਕਾਰਡ ਜੋ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਆਪਕਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ ਜੋ ਵਾਧੂ ਵਾਹਨਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਅਧਾਰ ਬਣਨਾ ਸੀ, ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮੈਸਰਜ਼ ਐਲਨ ਬੇਰੀ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਿਟਡ ਮੇਰਾਨ ਵਹੀਕਲਜ਼ ਡਿਪੂ ਨੂੰ "ਖਰੀਦੇਗੀ" ਜਿਵੇਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਹੈ, 1,80,00,000 ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ, ਆਦਿ। ਕੀਮਤ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੈਅ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰਾਨ ਵਾਹਨ ਡਿਪੂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਧਾਰ ਵੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਫਿਰ ਵਿਸਥਾਰਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ ਅਤੇ ਡਿਪੂ ਨੂੰ 'ਜਿਵੇਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਹੈ' ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਖਰੀਦਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। "ਵਿਲ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ ਖਰੀਦਣ ਦਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੁਝ ਹੋਰ ਖਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ ਜੋ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 160 ਵਿੱਚ ਸ਼ਬਦ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਸਟੋਰ "ਵੇਚੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ" ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ ਜਾਂ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਵਾਲਾ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਸਿਰਫ ਵੇਚਣ ਦਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ। ਇਸ ਨੋਟ ਵਿੱਚ ਵਿਸਥਾਰਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵੀ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹਨ। ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ ਵਿੱਚ ਹੀ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ 10 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਨੂੰ ਮੇਰਾਨ ਡਿਪੂ ਵਿੱਚ ਪਏ ਸਾਰੇ ਵਾਹਨ ਅਤੇ ਟ੍ਰੇਲਰ ਵੇਚੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਆਖਰਕਾਰ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹੀ ਸਥਿਤੀ ਅਪਣਾਈ ਗਈ ਹੈ (ਜੋ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਇਸ ਪਹਿਲੂ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਦਲੀਲਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ), ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਅਲੱਗ-ਥਲੱਗ ਤੌਰ 'ਤੇ। ਕਿਉਂਕਿ 10 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਵੇਰਵਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵੇਰਵਿਆਂ ਲਈ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 160 ਨੂੰ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ 10 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਨੂੰ ਮੇਰਾਨ ਡਿਪੂ ਵਿੱਚ ਪਏ ਵਾਹਨ ਅਤੇ ਟ੍ਰੇਲਰ ਹਨ, ਜੋ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸਨ।

ਸ਼੍ਰੀ ਅਗਰਵਾਲ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਪਰੋਕਤ ਦੋਵੇਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਇਕੱਠੇ ਪੜ੍ਹੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰੇ ਕਿ 10 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਨੂੰ, ਮੇਰਾਨ ਵਾਹਨ ਡਿਪੂ 'ਜਿਵੇਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਹੈ' ਵੇਚਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 160 ਇਸ ਵਿਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਜਾਂ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਅਛਰੂ ਰਾਮ, ਇਹ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰਾਨ ਵਾਹਨ ਡਿਪੂ ਦਾ ਮਤਲਬ ਉਸ ਡਿਪੂ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡਾਂ 'ਤੇ ਜਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵਾਹਨਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ 'ਜਿਵੇਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਹੈ' ਸ਼ਬਦ ਡਿਪੂ ਦੇ ਯੋਗ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਉਹ ਵਾਹਨ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਉਹ ਪਏ ਹੋਣ। ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਭਾਸ਼ਾ 10 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਵਰਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਮੇਰਾਨ ਵਾਹਨ ਡਿਪੂ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਜਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਾਰੇ ਵਾਹਨਾਂ ਨੂੰ ਖਰੀਦਣਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਵਰਤਣ

ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀਆਂ ਆਮ ਸ਼ਰਤਾਂ (ਇਗਜ਼ਿਬਿਟ 'ਬੀ') ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 4 ਅਤੇ 6 ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ 'ਜਿਵੇਂ ਹੈ ਜਿਥੇ ਹੈ' ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵੱਲ ਵੀ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 160 ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਧਾਰਾ 4 ਮਾਲ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਚੀਜ਼ਾਂ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੇਚੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਪਈਆਂ ਹਨ ਆਦਿ। ਧਾਰਾ 6 ਸੌਪਣਾ (ਡਿਲੀਵਰੀ) ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਹੈ ਕਿ ਵੇਚੇ ਗਏ ਮਾਲ ਨੂੰ ਖਰੀਦਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਥਾਂ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਪਏ ਹਨ। ਸ੍ਰੀ ਅਛਰੂ ਰਾਮ ਨੇ ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡਾਂ 'ਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੀ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ 'ਜਿਵੇਂ ਹੈ ਜਿਥੇ ਹੈ' ਸ਼ਬਦ ਵਪਾਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸਨ ਪਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ 10 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 160 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀਆਂ ਆਮ ਸ਼ਰਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਕੁਝ ਵੇਚਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵੇਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਵਾਹਨਾਂ ਅਤੇ ਟ੍ਰੇਲਰਾਂ ਦਾ ਸਾਰਾ ਸਟਾਕ ਸੀ ਜੋ 10 ਜੁਲਾਈ ਨੂੰ ਮੇਰਾਨ ਡਿਪੂ ਵਿੱਚ ਪਏ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਅੰਪਾਇਰ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਜਾਂ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੀ।

ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਅਗਰਵਾਲ ਨੇ ਅੱਗੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਇਸ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਵੀ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਅਸਪਸ਼ਟ ਸੀ ਅਤੇ ਸਬੂਤ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਟੋਰਾਂ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੇਚੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਈ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਡਿਸਪੋਜ਼ਲ (ਨਿਪਟਾਰਾ) ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪੱਤਰਾਂ ਅਤੇ ਮੀਟਿੰਗ ਨੋਟਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਧਿਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਪਸ਼ਟੀਕਰਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰਾਨ ਡਿਪੂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਾਰੇ ਵਾਹਨ ਆਦਿ 10 ਜੁਲਾਈ 1948, ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 160 ਰਾਹੀਂ ਵੇਚੇ ਗਏ ਸਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਜਾਂ ਇਕਰਾਰਨਾਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸ਼੍ਰੀ ਅਗਰਵਾਲ ਦੁਆਰਾ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਜਾਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਇਸ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਵੀ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਅੰਪਾਇਰ ਦੁਆਰਾ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਗਲਤੀ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵੀ ਭਾਰਤੀ ਸਬੂਤ ਐਕਟ, 1872 ਦੀ ਧਾਰਾ 92 ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਨ (6) 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਧਾਰਾ ਮੌਖਿਕ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਕੁਝ ਅਪਵਾਦ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਪ੍ਰਵਾਨ (6) ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੋਈ ਵੀ ਤੱਥ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਮੌਜੂਦਾ ਤੱਥਾਂ ਨਾਲ ਕਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀ ਅਗਰਵਾਲ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤੱਥ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨੋਟ 160 ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਕਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਰਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਰਥਾਤ ਸਾਰੇ ਵਾਹਨ ਅਤੇ ਟ੍ਰੇਲਰ 10 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਨੂੰ ਮੇਰਾਨ ਡਿਪੂ ਵਿੱਚ ਪਏ ਸਨ ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਤੱਥਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸੀ। ਉਸਨੇ *ਬੈਜਨਾਥ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਹਾਜ਼ੀ ਵੈਲੀ ਮੁਹੰਮਦ ਹਾਜ਼ੀ ਅੱਬਾ (7)*, *ਆਗਰਾ ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਸਪਲਾਈ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਫਰਮ ਬੰਸੀਧਰ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁੱਖ ਦਾਸ (8)* ਸਮਰਥਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀ ਅਛਰੂ ਰਾਮ ਨੇ *ਚੰਦਰ ਸ਼ੇਖਰ ਪਾਠਕ ਬਨਾਮ ਮੁਰਲ ਗੋਪ (9)* ਅਤੇ *ਸੈਂਟ ਬੋਲੂਮਲ ਧਰਮਦਾਸ ਫਰਮ ਬਨਾਮ ਗੋਲਾਪੁੜੀ ਵੈਂਕਟਚੇਲਾਪਤੀ ਰਾਓ (10)*, ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਿਯਮ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਪ੍ਰਵਾਨ ਉਦੋਂ ਹੀ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੁਪਤ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਭਾਵ ਜਦੋਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਤੱਥਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੀ ਜਾਂ, ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਟਕਰਾਅ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਸਪਸ਼ਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਪਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਪ੍ਰਵਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗੁੰਜਾਇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦਾ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਆਵਾਭ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਿਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਵਾਨ ਜਾਂ ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦੁਬਾਰਾ

ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਦੂਜਾ, ਇਹ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਕਿ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਪਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। 10 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੇ ਗਏ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ ਵਿੱਚ ਮੋਰਾਨ ਡਿਪੂ ਵਿੱਚ ਪਏ ਵਾਹਨਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰਕ ਨਾਲ ਇਸ ਪ੍ਰਵਧਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਫੈਸਲਾ ਅੰਪਾਇਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦਾ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਲਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਈ ਹੋਰ ਨੁਕਤਿਆਂ 'ਤੇ ਵੀ ਦਲੀਲਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਜੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਰਾਹੀਂ ਵਿਕਰੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੋਟ 160 ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ ਜੋ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 175 (3) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਪਰ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਬਹਿਸ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਮੋਰਾਨ ਡਿਪੂ ਵਿੱਚ ਵਾਹਨਾਂ ਆਦਿ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਬਾਰੇ ਸਾਰੀ ਚਰਚਾ ਲਗਭਗ ਅਕਾਦਮਿਕ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਇਸ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਵੀ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਦਾਅਵਾ ਰੱਖਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ ਕਿ ਮੋਰਾਨ ਡਿਪੂ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਸਾਰੇ ਵਾਹਨ ਆਦਿ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 160 ਦੁਆਰਾ ਵੇਚੇ ਗਏ ਸਨ।

ਦਾਅਵਾ 1 (ਏ) ਅਸਾਮ ਵਿੱਚ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਵਾਹਨਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 160 ਤੋਂ ਉਠਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਫੌਜ ਨੇ ਮੋਰਾਨ ਡਿਪੂ ਤੋਂ ਇਕ ਹਜ਼ਾਰ ਵਾਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੰਚਾਲਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਵਾਹਨ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 160 ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਡਿਲੀਵਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦਾਅਵਾ ਆਖਰਕਾਰ 600 ਵਾਹਨਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਵਾਹਨਾਂ ਦੀ ਸਪੁਰਦਗੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਵਾਹਨ ਜੋ ਅਸਾਮ ਵਿੱਚ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਸਨ ਅਤੇ ਮੋਰਾਨ ਡਿਪੂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਏ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡੀਡ (ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 160) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ "ਬਹੁਤ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ 'ਤੇ' ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸਨ ਕਿ ਮੋਰਾਨ ਡਿਪੂ ਦੇ ਬਾਹਰ ਅਸਾਮ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਾਰੇ ਸੰਚਾਲਨ ਵਾਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਖਰਕਾਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਵਾਹਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੋਰਾਨ ਡਿਪੂ ਦੇ ਬਾਹਰ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਗੈਰ-ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਵਾਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਵਿਕਰੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੋਟ 160 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਾਹਨਾਂ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਵਿਵਾਦ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੁਝ ਦਸਤਾਵੇਜ਼, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਜੋ ਅੰਪਾਇਰ ਦੁਆਰਾ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅੰਪਾਇਰ ਦਾ ਇਹ ਨਤੀਜਾ ਕਿ ਅਸਾਮ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਾਰੇ ਸੰਚਾਲਨ ਵਾਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਖਰਕਾਰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਸਬੂਤ ਆਦਿ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਅਗਰਵਾਲ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ :-

- (1) ਅੰਪਾਇਰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਸੀ ਕਿ ਅਸਾਮ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਗੱਡੀਆਂ ਦੀ ਕੁੱਲ ਗਿਣਤੀ ਕਿੰਨੀ ਸੀ;
- (2) ਮੋਰਾਨ ਡਿਪੂ ਦੇ ਬਾਹਰ ਗੈਰ-ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਵਾਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਕੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਕੇਸ ਬਣਾਇਆ ਸੀ;
- (3) ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਇੱਕ ਸੁਲਝਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਇੱਕ ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਟਰ ਵਜੋਂ; ਅਤੇ
- (4) ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਿਸਕਰਸ ਨੂੰ ਆਧਾਰ ਬਣਾਇਆ ਹੋਵੇ।

ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਕਿ ਅੰਪਾਇਰ ਕਿਸ ਸਿਧਾਂਤ 'ਤੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਸੀ ਕਿ ਅਸਾਮ ਵਿੱਚ ਪਏ ਸੰਚਾਲਨ ਵਾਹਨਾਂ ਦੀ ਅਸਲ ਗਿਣਤੀ ਕੀ ਸੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਲੋੜਾ ਸੀ ਕਿ ਮੋਰਾਨ ਡਿਪੂ ਦੇ ਬਾਹਰ ਪਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਾਹਨ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵੇਚਿਆ ਗਿਆ

ਸੀ। ਦੂਜਾ, ਅੰਪਾਇਰ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਲਈ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਮੋਰਾਨ ਡਿਪੂ ਦੇ ਬਾਹਰ ਸੰਚਾਲਨ ਵਾਹਨਾਂ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਲਈ ਗਈ ਸੀ, ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਅੰਪਾਇਰ ਲਈ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਅਤੇ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਸੰਚਾਲਨ ਵਾਹਨਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵਾਹਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਸਨ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਲਈ ਅਯੋਗ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸੁਲਝਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਬੂਤ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਪੈਰਾ 223 ਵਿੱਚ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਸਬੂਤ ਸਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਸਬੂਤ 'ਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਫੈਸਲਾ ਸਹੀ ਸੀ ਜਾਂ ਗਲਤ।

ਦਾਅਵਾ 1 (ਬੀ) ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਕੇਸ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 160 ਵਿੱਚ ਅਸਾਮ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ 200 ਡੀਜ਼ਲ ਵਾਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਜੇ ਦੇਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਡੀਜ਼ਲ ਵਾਹਨਾਂ ਦੀ ਡਿਲੀਵਰੀ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਰੋਕ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਡਾਇਰੈਕਟੋਰੇਟ ਜਨਰਲ ਆਫ ਡਿਸਪੋਜ਼ਲ ਦੁਆਰਾ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਤੀਜੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਵੇਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਡੀਜ਼ਲ ਵਾਹਨਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ 200 ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ 97 ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਰਿਵਰਸ ਲੋਨ ਲੀਜ਼ ਵਾਹਨ ਸਨ। ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਸਮਝੌਤੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ (ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ ਜੇ/61) ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਟਾਈਟਲ ਹਾਸਲ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਅਮਰੀਕੀ ਸਰਪਲੱਸ ਸਟੋਰਾਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜੋ ਉਸ ਸਮਝੌਤੇ ਤਹਿਤ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਕੋਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਾਹਨਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਸਿਰਲੇਖ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਆਮ ਦਲੀਲ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੋਰਾਨ ਡਿਪੂ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਸਾਰੇ ਵਾਹਨ 10 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 160 ਦੁਆਰਾ ਵੇਚੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਡੀਜ਼ਲ ਵਾਹਨ ਉਸ ਸਟਾਕ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸਨ, ਸ਼੍ਰੀ ਅਗਰਵਾਲ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਆਵਾਫ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਗਲਤੀ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ। ਲੱਭਣ 'ਤੇ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਵਾਹਨ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਦੇ ਵਾਧੂ ਸਟੋਰਾਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜੋ ਇਕੱਲੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੇਚੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਵਾਫ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਦਾਅਵੇ 1 (ਸੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ 'ਮਹਾਰ (ਸਪੈਸ਼ਲਿਸਟ)' ਕਰੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ 200 ਵਾਹਨਾਂ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਅਸਾਮ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਅਜਿਹੇ 98 ਵਾਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਬਾਕੀ 102 ਵਾਹਨਾਂ ਦੀ ਕੀਮਤ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਸੀ। ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੋਰਾਨ ਡਿਪੂ ਦੇ ਬਾਹਰ ਅਸਾਮ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਮਾਹਰ ਵਾਹਨ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 160 ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਿਕਰੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ 26 ਅਕਤੂਬਰ, 1946 ਨੂੰ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਆਫ ਡਿਸਪੋਜ਼ਲਜ਼ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਦਰਮਿਆਨ ਹੋਈ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਲਏ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ 98 ਮਾਹਰ ਵਾਹਨ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏਗਾ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਵਾਫ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਕੁਝ ਆਮ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੈਅ ਹੈ ਕਿ 'ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਦਾਅਵਿਆਂ 'ਤੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਇਤਰਾਜ਼ ਲਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ ਕੁਝ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਤੇ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੈ।

ਦਾਅਵੇ 1 (ਡੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ 1000 ਵਾਹਨਾਂ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਇਸ ਦੇਸ਼ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਵੇਚੇ ਗਏ ਪੂਰੇ ਸਟਾਕ ਦੀ ਡਿਲੀਵਰੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਕੇਸ ਮੋਰਾਨ ਤੋਂ ਵਾਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਤੇ ਕਲਕੱਤਾ ਭੇਜਨ ਕਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਘਾਟ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਰੱਖਿਆ। ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਖਰੀ ਵਾਹਨ 5 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਨੂੰ ਮੋਰਾਨ ਤੋਂ ਕਲਕੱਤਾ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸਨ, ਭਾਵ ਇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੋਰਾਨ ਡਿਪੂ ਤੋਂ ਵਾਹਨਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 160

ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਰਤ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ 10 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਖਰੀਦਦਾਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਧਿਰ ਦੁਆਰਾ ਮੋਰਾਨ ਡਿਪੂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਕੋਈ ਵੀ ਵਾਹਨ ਜਾਂ ਟ੍ਰੇਲਰ 'ਖਰੀਦਦਾਰ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸਮਝੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, 10 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਨੂੰ ਮੋਰਾਨ ਡਿਪੂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵਾਹਨ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਣ 'ਤੇ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 10 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਨੂੰ ਮੋਰਾਨ ਡਿਪੂ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਵਾਹਨਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਸੀ, ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਘੱਟ ਡਿਲੀਵਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕਿਸੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮਿਆਂ ਦੀਆਂ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ 10 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੋਰਾਨ ਡਿਪੂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਗਏ ਵਾਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਆਵਾਭ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ ਤੇ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਅਗਰਵਾਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕੇ ਕਿ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਆਵਾਭ ਵਿੱਚ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਗਲਤੀ ਹੈ।

ਦਾਅਵਾ ॥ (ਏ) ਅਤੇ ॥ (ਬੀ) ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 161 ਤੋਂ ਉੱਠੇ ਹਨ।

[ਉਸ ਦੇ ਲੈਂਡਸਿਪ ਨੇ ਦਾਅਵੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ:]

ਹੁਣ, ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ, ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਸਮਝੌਤੇ ਦੇ ਵਿਆਪਕ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜੀਪਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, 10 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 161 ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਵਾਹਨ "ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੇਚੇ ਗਏ ਹਨ"। ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਐਕਟ, 1930 ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਇੱਕ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਹੈ ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਵਿਕਰੇਤਾ ਜਾਇਦਾਦ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਣ ਜਾਂ ਦੇਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਵਿਕਰੇਤਾ ਤੋਂ ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜਿੱਥੇ ਜਾਇਦਾਦ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਭਵਿੱਖ ਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਦੇਣੀ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਸ਼ਰਤ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪੂਰੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੇ ਸਕੇ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਲਈ ਸਮਝੌਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿਚ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਜੀਪਾਂ ਵੇਚੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਜਾਂ ਨਾ ਵਿਕਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਨ, ਇਕੋ ਸਵਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਜੀਪਾਂ ਵੇਚੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਜੇ ਵੇਚਿਆ ਗਈਆਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਲਈ ਅਧਿਆਇ ॥ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 20 ਅਤੇ 21 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ:-

"20. ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਡਿਲੀਵਰੀ ਯੋਗ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰਤ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਾਇਦਾਦ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੂੰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਕੀਮਤ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਜਾਂ ਮਾਲ ਦੀ ਸਪੁਰਦਗੀ ਦਾ ਸਮਾਂ, ਜਾਂ ਦੋਵੇਂ, ਮੁਲਤਵੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

21. ਜਿੱਥੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰਤ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਕਰੇਤਾ ਮਾਲ ਨੂੰ ਡਿਲੀਵਰੇਬਲ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਕੁਝ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਾਇਦਾਦ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਦਿੱਤੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕੁੱਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਹੈ।"

ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਜੀਪਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਡਿਲੀਵਰੀ ਯੋਗ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀਆਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਧਾਰਾ 20 ਦੇ ਤਹਿਤ ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 161 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਡਿਲੀਵਰੀ ਯੋਗ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਵਿਕਰੇਤਾ ਉਹ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜੋ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡਿਲੀਵਰੀ ਯੋਗ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਸੀ ਅਤੇ ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਸੀ। ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਮਾਲ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਪੂਰੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਦੇਣ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਜੇ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੇਚੀ ਗਈਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 197 ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ।

ਸ੍ਰੀ ਅਛਰੂ ਰਾਮ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜੀਪਾਂ ਦੀ

ਡਿਲੀਵਰੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 197 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜੀਪਾਂ ਵਿਚਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 197 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਵਿਚ ਬਾਅਦ ਦੇ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 161. ਸ੍ਰੀ ਅਗਰਵਾਲ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 161 ਤਹਿਤ 135 ਜੀਪਾਂ ਦੀ ਅਸਲ ਡਿਲੀਵਰੀ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਨ ਕਿ ਇਹ ਜੀਪਾਂ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 197 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਆਵਾਡ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਇਕੋ ਇਕ ਇਤਰਾਜ਼, ਇਤਰਾਜ਼ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 14 ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਜੋ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਸੀ:

"ਵਿਦਵਾਨ ਅੰਪਾਇਰ ਦੁਆਰਾ ਵਿਕਰੀ ਪੱਤਰ 197 ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ 'ਅਣਵਿਕ' ਸ਼ਬਦ 'ਤੇ ਲਗਾਈ ਗਈ ਉਸਾਰੀ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਗਲਤੀ ਆਵਾਡ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਐਗਜ਼ਿਬਿਟ 13; (ਸੀ.ਆਈ.ਪੀ. 41), ਅੰਪਾਇਰ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਰੁਖ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।"

ਸ੍ਰੀ ਅਗਰਵਾਲ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਉਠਾਏ ਗਏ ਇਤਰਾਜ਼ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾ ਸਕਿਆ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 197 ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਅਣਵਿਕੇ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਰਥ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਵਾਡ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਕਿਵੇਂ ਹੈ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਰਥ ਉਹ ਸੀ ਜੋ ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਸਮਝਿਆ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ। ਐਗਜ਼ਿਬਿਟ 13, ਮੀਟਿੰਗ ਨੋਟ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ 135 ਜੀਪਾਂ ਦੀ ਸਪੁਰਦਗੀ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲਈ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਰਿਕਾਰਡ ਦੇ ਪੈਰਾ 4 ਵਿੱਚ, 12 ਸਤੰਬਰ, 1946 ਨੂੰ ਹੋਈ ਮੀਟਿੰਗ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ:-

ਐਲਨ ਬੇਰੀ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦੀਆਂ ਗਈਆਂ 200 ਚੰਗੀਆਂ ਜੀਪਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਜੁਲਾਈ, 1946 ਵਿਚ, ਐਲਨ ਬੇਰੀ ਦੁਆਰਾ ਸਿਰਫ 68 ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿਚ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਫਰਮ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਕੀ ਚੰਗੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਐਲਨ ਬੇਰੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਸਪੇਅਰ ਸਪਲਾਈ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਬਕਾਇਆ ਚੰਗੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਵੇਗਾ।"

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੰਗੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਜਾਂ ਨਾ ਹੋਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਮਕਸਦ ਲਈ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਦੁਕਵਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ 31 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੂਰੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 197 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਇਤਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਿਆ।

ਦਾਅਵੇ III (ਏ) ਤੋਂ (ਐਚ) 2 ਅਗਸਤ, 1946 (ਐਗਜ਼ਿਬਿਟ 15 (1)) ਦੇ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 197 ਤੋਂ ਉਠੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਸ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ ਦੇ ਸਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ-

"ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਵਾਹਨਾਂ ਅਤੇ ਟ੍ਰੇਲਰਾਂ ਦੀ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਮਾਤਰਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀਆਂ ਆਮ ਸ਼ਰਤਾਂ (ਫਾਰਮ ਨੰਬਰ 117 ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਰਤ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੇਠਾਂ ਦੱਸੀਆਂ ਕੀਮਤਾਂ 'ਤੇ ਵੇਚੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਸਥਾਨ ਸਟੋਰਾਂ ਦੀ ਵੇਰਵੇ ਯੂਨਿਟ/ਭਾਰ/ਨੰਬਰ ਮਾਤਰਾ ਮਾਤਰਾ ਦਰ ਦੀ ਇਕਾਈ ਦੀ ਕੀਮਤ

ਜੋਧਪੁਰ।ਸੇਦੇਪੁਰ
ਡੀਪੋਟਸ, ਆਰ.ਐੱਡ.ਸੀ.
ਪੁਲ ਅਤੇ ਕਲਟੇਕਸ
ਡੀਪੋਟਸ (ਸਾਰੇ ਕਲਕੱਤਾ
ਵਿੱਚ) ਕਲਾਈਕੁੰਡਾ,
ਟੈਕਸਗਾਓ ਅਤੇ ਖੁਲਾਨਾ
ਡੀਪੋਟਸ

ਸਾਰੇ ਯੂਨਾਈਟਿਡ ਸਟੇਰ ਵਾਧੂ ਵਾਹਨ ਅਤੇ ਟ੍ਰੇਲਰਾਂ ਨੂੰ
31 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਕਾਲਮ ਵਾਲੇ
ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਵੇਚੇ
ਗਏ ਵਾਹਨਾਂ ਅਤੇ ਟ੍ਰੇਲਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਟਰੋਲਰ
ਯੂਐਸਏਐਸ ਕਲਕੱਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਵਰਤੋਂ
ਵਿੱਚ ਵਾਹਨ ਅਤੇ ਟ੍ਰੇਲਰ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ
ਹੀ ਹੇਠਾਂ ਪੈਰਾ 7 ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਵਾਹਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ।

ਦਾਅਵਾ III(ਏ) ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਵਾਹਨਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਡਿਲੀਵਰੀ ਦੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਕਈ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਪਾਈਆਂ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਡਿਲੀਵਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਈ ਵਾਹਨ ਚੋਰੀ ਹੋ ਗਏ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਫੌਜ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ 31 ਜੁਲਾਈ 1946 ਤੋਂ 2 ਅਗਸਤ 1946 ਦਰਮਿਆਨ ਜੋਧਪੁਰ ਡਿਪੂ ਤੋਂ 173 ਵਾਹਨ ਹਟਾਏ

ਸਨ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 166 ਵਾਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਸਨ ਅਤੇ ਆਪਰੇਸ਼ਨ ਬੇੜੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਖਰੀ ਵਾਹਨ 31 ਜੁਲਾਈ ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਤੱਕ ਅਤੇ ਰਿਹਾਈ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ 166 ਵਾਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ, ਜੇ ਸਾਰੇ ਨਹੀਂ, ਰਿਆਇਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ 30 ਅਤੇ 31 ਜੁਲਾਈ ਅਤੇ 2 ਅਗਸਤ ਨੂੰ ਜੋਧਪੁਰ ਡਿਪੂ ਤੋਂ ਕਈ ਵਾਹਨ ਵਾਪਸ ਲਏ ਗਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਾਹਨਾਂ ਲਈ ਕਿਸੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜੋ 31 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਦੀ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਤੱਕ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਏ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਦੁਆਰਾ ਵਾਪਸ ਲਏ ਗਏ ਵਾਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਜੋਂ 6,49,000 ਰੁਪਏ ਦਿੱਤੇ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਕਿ ਅੰਪਾਇਰ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 197 ਵਿੱਚ '31 ਜੁਲਾਈ, 1946' ਦਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਸੀ, ਗਲਤ ਸੀ, ਗਲਤੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ। ਪੈਰਾ 244 ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ:-

"ਵਿਦਵਾਨ ਅੰਪਾਇਰ ਦਾ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਿ 31 ਜੁਲਾਈ 1946 ਦਾ ਮਤਲਬ 31 ਜੁਲਾਈ 1946 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਹੈ, ਆਮ ਸਮਝ ਨੂੰ ਵੀ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। 31 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਅਤੇ 1 ਅਗਸਤ, 1946 ਦੀ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਹੋਵੇਗੀ, 31 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਤੋਂ ਬਾਅਦ' ਦੀ ਸਹੀ ਵਿਆਖਿਆ ਅਤੇ ਨਾ ਕਿ '31 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਨੂੰ'।

ਇਸ ਕਾਰਨ ਅੰਪਾਇਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਆਵਾਭ ਨੂੰ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁੜ ਫੈਸਲਾ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਅੰਪਾਇਰ ਨੂੰ ਦਾਅਵਾ III (ਏ) ਤਹਿਤ ਆਵਾਭ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਭੇਜਣ ਤੋਂ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਅਗਰਵਾਲ ਨੇ ਸਿਰਫ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਆਵਾਭ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। - ਜੇ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 197 ਦੇ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅੰਪਾਇਰ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਸੀ ਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 16 (1) (ਸੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ ਕਿਸੇ ਆਵਾਭ ਨੂੰ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਭੇਜਣਾ, 'ਜਿੱਥੇ ਇਸ ਆਵਾਭ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ 'ਤੇ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਜ਼ਾਹਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ'।—*ਥਵਰਦਾਸ ਰਾਹੀਂ ਫੇਰੂਮਲ ਬਨਾਮ ਭਾਰਤ ਸੰਘ (1)*। ਸ਼੍ਰੀ ਅਗਰਵਾਲ ਉਸ ਕਾਨੂੰਨ ਨਾਲ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਜੋ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਿਰ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਦਾਲਤ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦੀ ਕਿ ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਟਰ 'ਤੇ ਹੁਣ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਆਵਾਭ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਹਵਾਲੇ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਜਬਾਵੀ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਹੁਣ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀ ਅਛਰੂ ਰਾਮ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਸਾਰੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਿਆਂ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ 31 ਜੁਲਾਈ ਅਤੇ 1 ਅਗਸਤ, 1946 ਦੀ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 197 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਡਿਪੂਆਂ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਵਾਹਨਾਂ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ ਨਾ ਕਿ 30/31 ਜੁਲਾਈ 1946 ਦੀ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਡਿਪੂਆਂ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਵਾਹਨਾਂ ਦੇ। ਇਸ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕਿਸੇ ਗਲਤੀ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਅੰਪਾਇਰ ਇਕ ਤੱਥ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ। ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਅੱਗੇ ਜੋ ਕਿਹਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇਹ, ਇਹ ਸੀ-

"ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਸਮਝੌਤੇ ਦੇ ਵਿਆਪਕ ਸਿਰਲੇਖ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ 31 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਫਤਰੀ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਹਸਤਾਖਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਝੌਤੇ ਦੇ ਵਿਆਪਕ ਸਿਰਲੇਖ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਦੀ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਉਕਤ ਡਿਪੂਆਂ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਵਾਹਨਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, 31 ਜੁਲਾਈ ਅਤੇ 1 ਅਗਸਤ, 1946 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਅੱਧੀ ਰਾਤ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਦਾਅਵੇਦਾਰ 31 ਜੁਲਾਈ ਅਤੇ 1 ਅਗਸਤ, 1946 ਦੀ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੋਧਪੁਰ ਡਿਪੂ ਤੋਂ ਕਢੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਾਹਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। * * * * *

ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਜਾਂ ਇਕਰਾਰਨਾਮਿਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ

ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਅੰਪਾਇਰ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਲਈ ਜਾਇਜ਼ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 197 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ 31 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਸਮੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ (ਐਗਜ਼ਿਬਿਟ 15) ਸੀ। ਇਹ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ-

"ਸੇਠ ਐਚ. ਡਾਲਮੀਆ ਐਲਨ ਬੇਰੀ ਲਿਮਟਿਡ ਅਤੇ ਡਾਲਮੀਆ ਜੈਨ ਏਅਰਵੇਜ਼ ਲਿਮਟਿਡ ਦੀ ਤਰਫੋਂ 2,50,00,000 ਰੁਪਏ (ਦੋ ਕਰੋੜ ਪੰਜਾਹ ਲੱਖ ਰੁਪਏ) ਦੀ ਰਕਮ ਵਿੱਚ ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਸਾਰੇ ਅਮਰੀਕੀ ਵਾਧੂ ਵਾਹਨ ਜੋ ਜੋਧਪੁਰ, ਸੇਦੇਪੁਰ, ਬੀ ਅਤੇ ਸੀ ਪੁਲਜ਼ ਅਤੇ ਕੈਲਟੈਕਸ (ਸਾਰੇ ਕਲਕੱਤਾ ਵਿੱਚ) ਅਤੇ ਕਲਾਈਕੁੰਡਾ, ਟੈਕਸਗਾਓਂ ਅਤੇ ਖੁਲਨਾ ਦੇ ਡਿਪੂਆਂ ਨੂੰ ਖਰੀਦਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਯੂ.ਏ.ਐਸ.ਐਸ. ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਵਰਤੋਂ ਵਾਲੇ ਵਾਹਨਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ। * * * "ਖਰੀਦਿਆ ਗਿਆ ਹੈ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਰੇਖਿਕਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 197, ਜਿਸ ਦਾ ਜਰੂਰੀ ਹਿੱਸਾ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿਹੜੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੇਚੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਉਹ ਅਣਵਿਕੇ ਹਨ, 31 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਨੂੰ "ਸਥਾਨ" ਸਿਰਲੇਖ ਵਾਲੇ ਪਿਛਲੇ ਕਾਲਮ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਥਾਨਾਂ 'ਤੇ ਪਈਆਂ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਦੇ ਵਾਧੂ ਵਾਹਨਾਂ ਅਤੇ ਟ੍ਰੇਲਰਾਂ ਦੀਆਂ ਸਨ ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਟਰੋਲਰ ਯੂਐਸਏਐਸਐਸ ਕਲਕੱਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪੈਰਾ 7 ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਵਾਹਨਾਂ ਜੋ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਵਾਹਨ ਅਤੇ ਟ੍ਰੇਲਰ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜੋ 391 ਡੈੱਜ ਟਰੱਕ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਨ। ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ (ਐਗਜ਼ਿਬਿਟ 15) ਨੇ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ ਕਿ 31 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵਾਹਨਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਅਣਵਿਕੇ ਅਮਰੀਕੀ ਵਾਧੂ ਵਾਹਨ ਖਰੀਦੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਡਿਪੂਆਂ ਵਿੱਚ ਪਏ ਵਾਹਨ ਅਤੇ ਟ੍ਰੇਲਰ ਕੀ ਸਨ, ਇਹ ਦੇਖਣ ਦੇ ਮਕਸਦ ਲਈ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸਮਾਂ ਉਹ ਸੀ ਜਦੋਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸੇ ਦਿਨ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ 31 ਜੁਲਾਈ 1946 ਅਤੇ 1 ਅਗਸਤ, 1946 ਦੀ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦਾ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਲਈ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ (ਐਗਜ਼ਿਬਿਟ 15) ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 197 ਸ਼ੱਕ ਜਾਂ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਲਈ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੇ ਅਤੇ ਅੰਪਾਇਰ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰੀ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 31 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਅਤੇ 1 ਅਗਸਤ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਵਾਹਨ ਅਤੇ ਟ੍ਰੇਲਰ ਪਏ ਸਨ, ਇਕੱਲੇ 1946 ਹੀ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ *ਚੁਨਚੁਨ ਝਾ ਬਨਾਮ ਇਬਾਦਤ ਅਲੀ* (111) ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ "ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦਾ ਅਰਥ ਕੱਢਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਰਾਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਤੋਂ ਹੀ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਸ਼ਬਦ ਪ੍ਰਗਟ ਅਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਸੋਚਿਆ ਜਾਂ ਇਰਾਦਾ ਸੀ ਉਸ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬਾਹਰੀ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਸਵਾਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਧਿਰਾਂ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਜਾਂ ਮਤਲਬ ਕੀ ਹੈ ਪਰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਜੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੇਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀ ਇਰਾਦਾ ਸੀ। ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਆਵਾਝ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ (ਐਗਜ਼ਿਬਿਟ 15) ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 197 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਅਤੇ ਜੁਬਾਨੀ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ "31 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਨੂੰ ਪਏ" ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਸੀ। ਮੇਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਹੀ 31 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਦੇ ਰਸਮੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਗਏ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਡਿਪੂਆਂ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਾਹਨ ਜਾਂ ਵਾਹਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਹਟਾ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਦੋਵਾਂ ਇਕਰਾਰਨਾਮਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਇਹ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 31 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਨੂੰ ਦਫਤਰੀ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਹਵਾਲਾ 31 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸਥਿਤੀ ਵੱਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਸ੍ਰੀ ਅਛਰੂ ਰਾਮ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਕੁਝ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਕੀ "31 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਨੂੰ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ 31 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਅਤੇ 1 ਅਗਸਤ, 1946 ਦੀ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਵਜੋਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਨੇ ਕੁਝ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਦਾਅਵਾ III (ਏ) ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਵਾਝ ਦੀ ਛੋਟ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਾਂਗਾ।

ਦਾਅਵਾ 111 (ਬੀ) ਜੋਧਪੁਰ ਡਿਪੂ ਤੋਂ ਜੋਧਪੁਰ ਐਨੇਕਸੀ ਤੱਕ 24 ਵਾਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਟਾਉਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਾਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਜੋ ਦਾਅਵਾ III (ਏ) ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹਨ।

(ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੱਡਸਿਪ ਨੇ ਦਾਅਵੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ)

ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਆਵਾਝ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।

ਦਾਅਵਾ 111 (ਸੀ) ਕੁਝ ਵਾਹਨਾਂ ਜੋ ਖੁਲਨਾ ਡਿਊ ਵਿੱਚ ਪਏ ਸਨ, ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੀ। (ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੱਡਸਿਪ ਨੇ ਦਾਅਵੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ:)। ਸ੍ਰੀ ਅਗਰਵਾਲ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਕਹਿਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਏ ਹਨ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅੰਪਾਇਰ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਮੁੱਦਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਿਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜਾ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਖੁਲਨਾ ਵਾਹਨਾਂ ਜਾਂ ਵਾਟਰਕ੍ਰਾਫਟ 'ਤੇ ਲਗਾਈਆਂ ਕਰੇਨਾਂ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਲਈ ਓਡਲ ਵਾਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਬਿਲਕੁਲ ਬੇਲੋੜਾ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਅਗਰਵਾਲ ਇਸ ਪਹਿਲੂ 'ਤੇ ਆਵਾਭ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਵਾਭ ਮਾੜਾ ਸੀ।

ਦਾਅਵਾ 111 (ਡੀ) 400 ਲੇਅ ਬੈਂਡ ਟ੍ਰੇਲਰਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਲੂ ਅਰਥ ਡਿਊ ਵਜੋਂ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜੇ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 197 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਾਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਡਿਲੀਵਰੀ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। [ਉਸ ਦੀ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਨੇ ਦਾਅਵੇ 1 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ:] ਸ੍ਰੀਮਾਨ ਅਗਰਵਾਲ ਮੈਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ ਕਿ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਕਿਵੇਂ ਹੈ ਜੋ ਆਵਾਭ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਦਾਅਵਾ 111 (ਈ) ਟਰੱਕਾਂ ਅਤੇ ਟ੍ਰੇਲਰਾਂ ਵਰਗੇ ਕੁਝ ਵਾਹਨਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯੂਐਨਆਰਆਰਏ ਵਾਹਨ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। 'ਯੂਐਨਆਰਆਰਏ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਮਤਲਬ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਹਤ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਹੈ। ਇਹ ਵਾਹਨ ਅਲੀਪੁਰ ਏਅਰ ਸਟਿੱਪ ਵਿੱਚ ਪਏ ਸਨ ਅਤੇ ਯੂਐਨਆਰਆਰਏ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸਨ।

(ਉਸ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਨੇ ਬੇਨਤੀਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ:1

ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 197 ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਅਲੀਪੁਰ ਏਅਰ ਸਟਿੱਪ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਅਣਵਿਕੇ ਵਾਹਨਾਂ ਤੇ ਕੋਈ ਹੱਕ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਹ "ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ" ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਯੂਐਨਆਰਆਰਏ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਾਹਨਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਵਿਕਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਯੂ.ਐਨ.ਆਰ.ਆਰ.ਏ. ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਾਹਨਾਂ ਅਤੇ ਟ੍ਰੇਲਰਾਂ ਦੀ ਡਿਲੀਵਰੀ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਬਾਕੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਾਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਲੇਖ ਅਮਰੀਕੀ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਸੀ। ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਲਿਕਵਿਡੇਸ਼ਨ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਮਰੀਕੀ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਸਰਪਲੱਸ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਮਾਰਚ, 1947 ਵਿੱਚ ਯੂਐਨਆਰਆਰਏ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਰੱਦ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਾਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਰਪਲੱਸ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਲਈ, ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਾਹਨਾਂ ਦਾ ਟਾਈਟਲ 31 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 197 ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵੀ 1 ਮਈ, 1946 ਦੇ ਇੱਕ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਜਿਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਾਹਨਾਂ ਨੂੰ ਯੂਐਸ ਆਰਮੀ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਰਿਕਾਰਡ ਤੋਂ ਇਸ ਕਾਰਨ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਯੂਐਨਆਰਆਰਏ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਪੁਰਦਗੀ ਲਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦਾ ਆਵਾਭ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੈਅ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਸਿਰਫ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲਗਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਆਵਾਭ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਜਾਂ ਅੰਪਾਇਰ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਜੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੇ ਤੱਥ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਸਿੱਟੇ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਲਿਆ ਸੀ ਪਰ ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਆਵਾਭ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੇ ਇਹ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਸੁਲਝ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਲਤ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਅਗਰਵਾਲ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਕਿ ਕੁਝ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ 6 ਮਾਰਚ 1947 ਦੇ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਚਲਾਨ (ਐਗਜ਼ਿਬਿਟ C(121) ਜਿਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਆਵਾਭ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਦਿਖਾਇਆ ਕਿ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵਾਹਨ ਸਨ ਉਹ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸਰਪਲੱਸ ਸੰਪਤੀ ਵਜੋਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਸ੍ਰੀ ਅਗਰਵਾਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਹੋਰ ਸਬੂਤ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ, ਜਿਸ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਅੰਪਾਇਰ ਦੁਆਰਾ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਆਵਾਭ ਮਾੜਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਅਗਰਵਾਲ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਧਾਰਨ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ

ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਸਾਰੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਅਗਰਵਾਲ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਭਰਤਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੁੰਦਾ ਜੇ ਕਿ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਵਾਹਨਾਂ ਵਿਚ ਟਾਈਟਲ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਸਾਲ 1947 ਵਿਚ ਹੋਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਦਖਲ ਦੀ ਕੋਈ ਗੁੰਜਾਇਸ਼ ਨਹੀਂ ਬਚੀ ਸੀ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿ ਕੀ ਅਲੀਪੁਰ ਏਅਰ ਸਟ੍ਰਿਪ 'ਤੇ ਪਏ ਵਾਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 197 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਵਿਕਰੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅੰਪਾਇਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਨਤੀਜਾ ਇੱਕ ਤੱਥ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਦਾਅਵਾ 111 (ਐਫ) ਟਾਟਾ ਏਅਰਕ੍ਰਾਫਟ ਲਿਮਿਟਡ ਰਾਹੀਂ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵੇਚੇ ਗਏ 3,000 ਵਾਹਨਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਇਹ ਵਾਹਨ ਬੰਗਾਲ ਦੇ ਤਿਤਾਪੁਰ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਇਹ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 197 ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਡਿਪੂਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਟਾਟਾ ਏਅਰਕ੍ਰਾਫਟ ਲਿਮਿਟਡ ਰਾਹੀਂ ਵੇਚੇ ਗਏ ਵਾਹਨ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 197 ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 197 ਦੇ ਤਹਿਤ ਵੇਚੇ ਗਏ ਵਾਹਨ ਉਹ ਸਨ ਜੋ 31 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਡਿਪੂਆਂ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਸਨ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਆਵਾਡ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਸ਼੍ਰੀ ਅਗਰਵਾਲ ਨੇ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਿਸੇ ਗੰਭੀਰ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਅਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਦਾਅਵੇ 111 (ਜੀ) ਅਤੇ (ਐਚ) ਵਿੱਚ ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਕੋਈ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ।

ਦਾਅਵਾ IV ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 311 ਤੋਂ ਉਠਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਮਿਤੀ 11 ਸਤੰਬਰ, 1946 (ਐਗਜ਼ਿਬਿਟ 'ਐਫ') ਜੋ ਮੋਟਰ ਵਾਹਨਾਂ ਦੇ ਸਪੇਅਰ ਪਾਰਟਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ।

(ਉਸ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਨੇ ਦਾਅਵੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ)

ਭਾਵੇਂ ਸ਼੍ਰੀ ਅਗਰਵਾਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਹੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਆਫ ਡਿਸਪੋਜ਼ਲਜ਼ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਫੈਸਲਾ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਅਤੇ ਅੰਤਿਮ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵੇ 'ਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਜੇ ਅੰਪਾਇਰ ਕੋਲ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 311 ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਰਤ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਸ ਦਾਅਵੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਐਮ.ਟੀ ਸਪੇਅਰ ਪਾਰਟਸ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਆਫ ਡਿਸਪੋਜ਼ਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਅਤੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣਾ ਅੰਪਾਇਰ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸ ਕੋਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਪੇਅਰ ਪਾਰਟਸ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਣਾ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 311 ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਪੇਅਰ ਪਾਰਟਸ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅਤੇ ਕਿਸਮ ਕੀ ਸੀ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਹਰ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਅੰਪਾਇਰ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਡਿਸਪੋਜ਼ਲ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਬਾਹਰ ਰੱਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੋਟਰ ਵਾਹਨਾਂ ਦੇ ਸਪੇਅਰ ਪਾਰਟਸ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 311 ਸੰਬੰਧਿਤ ਸੀ, ਤੱਥ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਅਗਰਵਾਲ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗਲਤੀ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ।

ਦਾਅਵਾ V ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਅਸਾਮ ਅਤੇ ਕਲਕੱਤਾ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਗੱਲਬਾਤ ਦੌਰਾਨ ਡਿਸਪੋਜ਼ਲ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦੇ ਗਏ ਵਾਹਨਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਟੋਰਾਂ ਦੀ ਮੁੜ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਹੂਲਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਾਅਦੇ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਆਫ ਡਿਸਪੋਜ਼ਲਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੇ 11 ਜੁਲਾਈ, 1946 (ਐਗਜ਼ਿਬਿਟ 2) ਦੇ ਪੱਤਰ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸੇ ਆਵਾਡ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਅਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਹੋਰ ਪੱਤਰ-ਵਿਹਾਰ ਅਤੇ ਨੋਟਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪੱਤਰ (ਐਗਜ਼ਿਬਿਟ 2) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਭਰੋਸੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਭਰੋਸਾ ਜਾਂ ਅੰਡਰਟੇਕਿੰਗ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਉਪਰੋਕਤ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਆਫ ਡਿਸਪੋਜ਼ਲਜ਼ ਵੱਲੋਂ ਕਹੀ ਗਈ ਗੱਲ ਮੰਨਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਵਿਕਲਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਸਥਿਤੀ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਨਿਪਟਾਰੇ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਆਫ ਡਿਸਪੋਜ਼ਲਜ਼ ਲਈ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਭਵ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਸਹੂਲਤਾਂ ਦੇਣ ਲਈ ਹਰ ਸੰਭਵ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ

ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜੇ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਉਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਉਸਦਾ ਵਿਚਾਰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪੱਤਰ (ਐਗਜ਼ਿਬਿਟ 2) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਭਰੋਸੇ ਸਰਕਾਰ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਰੋਸਿਆਂ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਸੀ ਜੋ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਗੱਲਬਾਤ ਦੌਰਾਨ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਅਜਿਹੀ ਸਹਾਇਤਾ ਜੋ ਡਿਸਪੋਜ਼ਲ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦੇਣਗੇ ਤਾਂ ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਾਹਨਾਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਵਿੱਚ ਤੇਜ਼ੀ ਲਿਆਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਯੁੱਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਗਸਤ, 1947 ਵਿਚ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਵੰਡ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਪੈਟਰੋਲ ਦੀ ਕਮੀ ਸੀ ਅਤੇ ਰੇਲਵੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਵਾਜਾਈ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਕਲਕੱਤਾ ਵਿੱਚ ਗੋਦੀ ਹੜਤਾਲਾਂ ਅਤੇ ਦੰਗੇ ਵੀ ਹੋਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨਾ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ ਜੋ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮੇਂ ਲਈ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਸਨ।

ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਵਾਭ ਦੇ ਪੰਨਾ 140 'ਤੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ :-

"ਸਬੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਧੇ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਅਤੇ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਡਿਸਪੋਜ਼ਲ ਡਾਇਰੈਕਟੋਰੇਟ ਆਫ ਜਨਰਲ ਅਤੇ ਸਬੰਧਤ ਸਰਕਾਰੀ ਵਿਭਾਗਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਡਿਸਪੋਜ਼ਲ ਡਾਇਰੈਕਟੋਰੇਟ ਆਫ ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਵਾਧੂ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਜਿਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੌਜੂਦ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਸੀ।

ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਸਹੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਤਰਾਜ਼ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 9 ਦੇ ਉਪ-ਪੈਰਾ 45 ਅਤੇ 47 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਆਮ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਹਨਾਂ ਨੁਕਤਿਆਂ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਜੋ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਵੀ ਪਹੁੰਚੀ ਕਿ ਡਿਸਪੋਜ਼ਲ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਪੱਤਰ (ਐਗਜ਼ਿਬਿਟ 2) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਭਰੋਸੇ ਅਤੇ ਅੰਡਰਟੇਕਿੰਗ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਉਸ ਪੱਤਰ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨਾਲ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਇਸ ਨਤੀਜੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਸੰਭਵ ਸੀ ਕਿ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਹੂਲਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਭਰੋਸੇ ਅਤੇ ਵਾਅਦੇ ਪੂਰੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਇਸ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਵੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਥਿਤ ਕਿਸਮ ਦਾ ਕੋਈ ਭਰੋਸਾ ਅਤੇ ਅੰਡਰਟੇਕਿੰਗ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਆਫ ਡਿਸਪੋਜ਼ਲ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਹ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਜੋ ਕਿਹਾ ਹੈ ਉਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਆਵਾਭ ਵਿਚ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਵੇਖੀ ਜਾਵੇ। ਇੱਕ ਫੈਸਲਾ ਜੋ ਇੱਕ ਤੱਥ ਹੈ ਕਿ ਜਿੰਨੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਇਹ ਸੰਭਵ ਸੀ ਉਹ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਸ੍ਰੀ ਅਗਰਵਾਲ ਇਹ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਸਹੂਲਤਾਂ ਆਦਿ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਸੀ, ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਕਾਰਨ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣਗੇ।

ਦਾਅਵਾ VI(i) ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ "ਰਿਵਰਸ ਲੋਨ ਲੀਜ਼ ਵਾਹਨ" ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਾਹਨਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਅਮਰੀਕੀ ਸਰਕਾਰ ਦਰਮਿਆਨ ਸਮਝੌਤੇ (ਐਗਜ਼ਿਬਿਟ 'ਜੇ / 61') ਵਿੱਚ ਆਪਸੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲੇਖਾਂ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਮਝੌਤੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 1 (ਬੀ) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਅਨੁਸਾਰ, ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਆਪਸੀ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਆਪਸੀ ਸਹਾਇਤਾ ਆਰਟੀਕਲ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਉਪਰੋਕਤ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦਾ ਪੈਰਾ 4 (ਸੀ) ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ-

" (ਸੀ) ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਨੇ 2 ਸਤੰਬਰ, 1945 ਨੂੰ ਉਸ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀਆਂ ਆਪਸੀ ਸਹਾਇਤਾ ਵਸਤੂਆਂ ਅਤੇ ਉਸ ਤਾਰੀਖ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਦੇ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਬਲਾਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਪੂਰਾ ਸਿਰਲੇਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਯੋਗਤਾ ਦੇ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਅਮਰੀਕੀ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਬਲਾਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਸਥਾਪਨਾਵਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਪਸੀ ਸਹਾਇਤਾ ਸਮੱਗਰੀ ਜਾਂ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਉਸ ਤਾਰੀਖ ਤੱਕ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਸੈਨਾਵਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਥਾਪਨਾਵਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਛੱਡ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ।"

ਡਿਪੂਆਂ ਵਿੱਚ 547 ਅਜਿਹੇ ਵਾਹਨ ਸਨ ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 197 ਰਾਹੀਂ ਵੇਚੇ ਗਏ ਸਨ। ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਾਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ 291 ਵਾਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਹਟਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਕੇਸ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਾਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 197 ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ 291 ਵਾਹਨਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਹੈ।

ਅੰਪਾਇਰ ਮੁਤਾਬਕ ਸਵਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਾਹਨਾਂ ਨੂੰ ਭਾਰਤ 'ਚ ਇੰਸਟਾਲੇਸ਼ਨ 'ਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ "ਉਸ ਤਾਰੀਖ ਦੇ ਜਦੋਂ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਸੈਨਾਵਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਥਾਪਨਾਵਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ "2 ਸਤੰਬਰ, 1945 ਨੂੰ, ਪੂਰਾ ਸਿਰਲੇਖ, ਸੁਭਾਅ ਜਾਂ ਵਰਤੋਂ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ" ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵਾਹਨ 2 ਸਤੰਬਰ, 1945 ਨੂੰ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਆਵਾਫ਼ ਦਾ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸਾ ਪੰਨਾ 143 'ਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀ-

"ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਸਬੂਤਾਂ ਅਤੇ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲਾਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਾਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਸਲ 'ਚ ਭਾਰਤ 'ਚ ਸਥਾਪਨਾਵਾਂ 'ਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਉਸ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਿਨ ਅਮਰੀਕੀ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਬਲਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਟਿਕਾਣਿਆਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਦੇ ਸਰਪਲੱਸ ਸਟੋਰਾਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਜਿਸ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਸਮਝੌਤੇ (ਐਗਜ਼ਿਬਿਟ) ਦੇ ਪੈਰਾ 7 ਦੇ ਤਹਿਤ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਸ ਲਈ ਅੰਪਾਇਰ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਕਿ ਇਹ ਵਾਹਨ ਕਦੇ ਵੀ ਅਮਰੀਕੀ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਲਕੀਅਤ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸਮਝੌਤੇ ਦੇ ਪੈਰਾ ਗ੍ਰਾਫ 4 (ਸੀ) ਤਹਿਤ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਸਨ ਜਿਸ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਜੋਧਪੁਰ ਡਿਪੂ ਨੂੰ ਅਮਰੀਕੀ ਫੌਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਭਾਰਤੀ ਫੌਜਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਾਹਨਾਂ ਦਾ ਅਮਰੀਕੀ ਫੌਜਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਅਮਰੀਕੀ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸਰਪਲੱਸ ਸਟੋਰ ਵਜੋਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 197 ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਿਆ।

ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਸ੍ਰੀ ਅਗਰਵਾਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਜੋਧਪੁਰ ਡਿਪੂ ਵਿੱਚ ਵਾਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਸਥਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅੰਪਾਇਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਨਤੀਜਾ ਕਿਸੇ ਸਬੂਤ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਜਿਸ ਸਾਰੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਉਹ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਕਿਸਮ ਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਇਹ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਇਹ ਵਾਹਨ ਜੋਧਪੁਰ ਵਾਹਨ ਡਿਪੂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਕੋਈ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਬੂਤ ਸੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਵਾਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਅਮਰੀਕੀ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਵਾਪਸ ਜਾਇਦਾਦ ਘੋਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਇਕੱਲੀ ਵਾਪਸ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ ਜੋ ਮਈ, 1946 ਦੇ ਸਮਝੌਤੇ ਤਹਿਤ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਡਿਸਪੋਜ਼ਲ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 197 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਿਰਲੇਖ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕੇ। ਅੰਪਾਇਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਨਤੀਜੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜਿਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਗਲਤ ਸੀ।

ਅੱਗੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿ ਜੇ ਰਿਵਰਸ ਲੋਨ ਲੀਜ਼ ਵਾਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਾਹਨਾਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੋ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 197 ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸਨ, ਤਾਂ ਅੰਪਾਇਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਾ VI, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅੰਪਾਇਰ ਦੁਆਰਾ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ, ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜੇ ਕੁਝ ਜਬਾਵੀ-ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਉਠਾਏ ਗਏ ਨੁਕਤਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ।

ਦਾਅਵਾ VI (ii) 26 ਟਰੈਕਟਰਾਂ ਅਤੇ 26 ਟ੍ਰੇਲਰਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਜੋ ਮਈ, 1946 ਵਿੱਚ ਜੋਧਪੁਰ ਡਿਪੂ ਤੋਂ ਚੀਨੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਉਧਾਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ।

(ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਨੇ ਬੇਨਤੀਆਂ ਨੂੰ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ:)

ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਅਗਰਵਾਲ ਨੇ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦਲੀਲਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀਆਂ।

ਦਾਅਵਾ VII (i) ਅਤੇ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਾ I। ਟ੍ਰਾਵੈਨਕੋਰ ਸਟੇਟ ਨੂੰ 70 ਡੌਜ਼ ਟਰੱਕਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਉਠਿਆ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਕੇਸ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਵਿਕਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਕਤ ਟਰੱਕਾਂ ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਸੇਦੇਪੁਰ ਡਿਪੂ ਤੋਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਾਰੇ ਅਣਵਿਕੇ ਵਾਹਨ ਜੋ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 197 ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸਨ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਹੀ ਵਿਕਰੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਵਾਹਨ ਵੇਚੇ ਗਏ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 197 ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਅਧੀਨ ਵਾਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਵਾਜਬ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ 26/31 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਕਰੀ ਪੱਤਰ ਸੀ (ਪੰਨਾ 1, ਫਾਈਲ ਪੀ) ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਚੇ ਗਏ ਵਾਹਨ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਇਹ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਨਤੀਜੇ ਦਿੱਤੇ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 197 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਤ੍ਰਾਵਣਕੋਰ ਰਾਜ ਨੂੰ ਡਿਲੀਵਰੀ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ:

"ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਸ ਨਤੀਜੇ(ਫਾਈਲਿੰਗਜ਼) ਦੇ ਪੁੰਹਚਿਆ ਹਾਂ ਕਿ ਸੇਦੇਪੁਰ ਡਿਪੂ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਡੌਜ਼ ਟਰੱਕਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ 70 ਟਰੱਕ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਤ੍ਰਾਵਣਕੋਰ ਰਾਜ ਦੇ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।"

ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅੰਪਾਇਰ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਟਰੱਕ ਦੀ ਕੀਮਤ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਵਾਭ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਹੁਣ ਆਵਾਭ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਉਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸ਼੍ਰੀ ਅਗਰਵਾਲ ਇਸ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਰਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਕੀ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 197 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤ੍ਰਾਵਣਕੋਰ ਰਾਜ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਾਹਨਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਿਕਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਾਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਤ੍ਰਾਵਣਕੋਰ ਰਾਜ ਨੂੰ ਸਪਲਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਪੱਤਰ 26/31 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਦਾ ਸੀ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਕਰੀ ਪੱਤਰ 'ਤੇ 26 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਸੀ ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ 31 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਤਾਰੀਖ ਦਾ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸਵਾਲ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿਕਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਅਤੇ 21 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਦਾ ਫੈਸਲਾ, ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਉਹ ਮਾਮਲੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦੀ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵੇ I ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀ ਅਗਰਵਾਲ ਨੇ ਦਾਅਵਾ VI (i) ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਾਨ ਇੱਕ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਇਸ 'ਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਕਰਾਸ-ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਸਿੰਦਰੀ ਵਰਕਸ ਨੂੰ ਡਿਲੀਵਰੀ ਲਈ 30 ਵਾਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਟਾਉਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਦਾਅਵੇ VII (ii) ਬਾਰੇ ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਪੱਤਰ ਨੰਬਰ 21 ਮਿਤੀ 20 ਜੁਲਾਈ, 1946 (ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੰਬਰ 2, ਮਿਸਲ ਟੀ-1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਵੇਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਾਹਨਾਂ ਨੂੰ 31 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਵਿਕਰੀ ਅਧੀਨ ਨੋਟ 197 ਤੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸਿਰਲੇਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਆਵਾਭ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਅਗਰਵਾਲ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦਲੀਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਾਹਨਾਂ ਦੀ ਵਿੱਚਲੀ ਜਾਇਦਾਦ 31 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਖਰੀਦਦਾਰਾਂ, ਅਰਥਾਤ ਸਿੰਦਰੀ ਵਰਕਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੁਕਤੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਆਵਾਭ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਦਾਅਵੇ ਨੰਬਰ VII (iii) ਅਤੇ VII (iv) ਅਤੇ ਦਾਅਵੇ VIII ਅਤੇ IX ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੋਈ ਦਲੀਲਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਜੋ ਹੁਣ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀ ਅਗਰਵਾਲ ਨੇ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਾ XI ਅਤੇ ਵਾਧੂ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਾ II ਦੇ

ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ,ਆਪਣੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਅੰਪਾਇਰ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਰੱਖਿਆ ਹੈ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਡਿਪੂਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਾ X1 ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟਾਂ 160, 197 ਅਤੇ 311 ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ। ਵਾਧੂ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਾ ॥ ਕੈਲਟੈਕਸ ਮੋਟਰ ਪੂਲ ਦੀ ਸਾਈਟ ਦੇ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਅੰਪਾਇਰ ਅਨੁਸਾਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀਆਂ ਗਈਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਡਿਪੂਆਂ ਦੀਆਂ ਸਾਈਟਾਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਨ ਵਾਲੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਡਿਫੈਂਸ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਰੂਲਜ਼ ਤਹਿਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਲਾਗੂ ਸਨ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਅਧੀਨ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ ਬਲਕਿ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਇਕਰਾਰਨਾਮਿਆਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਸੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਮੀਨਾਂ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੇ ਕਿੱਤੇ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਡਿਪੂ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਕਿਰਾਏ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸਨ ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਸਲ ਕਬਜ਼ੇ ਚ ਰਹੇ ਸ਼੍ਰੀ ਅਗਰਵਾਲ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 160 ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਰਤ ਨੰਬਰ 4 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹਨ ਮੇਰਾਨ ਵਿਖੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਕਿਰਾਇਆ ਅਤੇ ਹੋਰ ਖਰਚੇ (ਜੋ ਕੋਈ ਹਨ), ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਮਾਲਕਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸੀ ਜੋ ਇਕੱਲੇ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ ਅਤੇ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਤਾਂ ਹੀ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇਗੀ ਜੇ ਇਹ ਸਥਾਪਤ ਹੋ ਜਾਵੇ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਉਠਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਦਿਖਾਇਆ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡਿਫੈਂਸ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਨਿਯਮਾਂ ਤਹਿਤ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 160 ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਰਤ ਨੰਬਰ 4 ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਵਾਕਾਂਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ "ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਯੋਗ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਿਆ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸਨ ਭਾਵੇਂ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਅਸਲ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਤੇ ਵੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸਿਰਫ ਅਸਲ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੋਣਗੇ। ਸ਼੍ਰੀ ਅਗਰਵਾਲ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਹਨ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 160 ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਰਤ ਨੰਬਰ 4 ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਗਲਤ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅੰਪਾਇਰ ਦੁਆਰਾ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਡਿਪੂਆਂ ਦੇ ਅਧਿਨ ਜ਼ਮੀਨ ਡਿਫੈਂਸ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੰਗੀ ਗਈ ਸੀ, ਮਾਲਕਾਂ ਜਾਂ ਕਬਜ਼ੇਦਾਰਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਤੋਂ ਇਹ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਮੰਗੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਉਹ (ਮਾਲਕ) ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਆਪਣੀ ਵਾਰੀ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿਰਾਇਆ ਅਤੇ ਹੋਰ ਖਰਚੇ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 160 ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਰਤ ਨੰਬਰ 4 ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ, ਆਰ 3 ਦੇ ਪਲਾਂਟ ਢਾਂਚਿਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਆਵਾਡ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਨੁਕਤੇ ਦੀ ਅਜੇ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਬਾਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਲਾਗਤ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਅਗਰਵਾਲ ਨੇ ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਆਵਾਡ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਆਵਾਡ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸੱਤ ਲੱਖ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਨ। ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ, ਇਸ ਦੇ ਆਕਾਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਹ ਕਾਫੀ ਜਿਆਦਾ ਸਨ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ "ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਬੇਮਿਸਾਲ ਸਨ।" ਅੰਪਾਇਰ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਲਾਗਤ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ 5,70,000 ਰੁਪਏ ਅਤੇ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ 80,000 ਰੁਪਏ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਾਰਟੀਆਂ ਕਿਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਫਲ ਜਾਂ ਅਸਫਲ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ

ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗਤ ਵਜੋਂ 5,40,544 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸਨ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵੀ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਲਾਗਤਾਂ ਦੀ ਰਕਮ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਵਾਡ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਲਗਭਗ ਸਜ਼ਾ ਜਾਂ ਜੁਰਮਾਨਾ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਦਾਲਤ ਵੀ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਰਕਮ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਅਗਰਵਾਲ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਵਕੀਲ ਫੀਸ ਦੀ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਰਕਮ ਜੋ ਲਾਗਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, 4,500 ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਕੀਲ ਫੀਸ ਦੀ ਰਕਮ ਜੋ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, 5,79,000 ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਤੇ ਅੰਪਾਇਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਆਵਾਡ ਵਿੱਚ ਸਲਾਹਕਾਰ ਫੀਸ, ਲਾਗਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਅਗਰਵਾਲ ਨੇ *ਭਾਲਨਸ਼ਾਹ ਅਗੇਦੀਨੋਸ਼ਾਹ ਬਨਾਮ ਮੀਰ ਹੁਸੈਨ ਬਖਸ਼ ਖਾਨ (12)* ਅਤੇ *ਸ਼ੇਰਬਾਨੂਬਾਈ ਜਾਫਰਭੱਏ ਬਨਾਮ ਹੁਸੈਨਭੱਏ ਅਬਦੁਲਾਭੱਏ (13)* 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਕਿ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਸਿੰਧ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਟਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਖਰਚਿਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਪਰ 2,000 ਰੁਪਏ ਤੱਕ ਦੀ ਲਾਗਤ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਆਮ ਲਾਗਤ ਲਗਭਗ 100 ਰੁਪਏ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਲਾਗਤਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਾਲੇ ਆਵਾਡ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਾਕੀਆਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਆਵਾਡ ਨੂੰ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਟਰ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਮੁੱਖ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ, ਉਥੇ ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਟਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਮੰਗੀ ਗਈ ਘੋਸ਼ਣਾ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ, ਪਰ ਉਸਨੇ 2,000 ਰੁਪਏ, ਲੱਗਤਾਂ ਵੱਲੋਂ ਆਵਾਡ ਦਿੱਤਾ। ਸਿੰਧ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, 2,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਸਿਰਫ ਲਾਗਤ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਬਲਕਿ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗਤ ਵਜੋਂ ਅਤੇ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਰੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਹਾਲਾਤ ਕੀ ਸਨ, ਇਸ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਹੀ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ, ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਟਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰ ਲਾਗਤ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨਜਿੱਠਿਆ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਲਾਗਤਾਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਟਰ ਨੂੰ ਲਾਗਤਾਂ ਦੀ ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਮਾਤਰਾ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਤੱਥ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਟਰ ਨੇ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ। *ਸ਼ੇਰਬਾਨੂਬਾਈ ਜਾਫਰਭੱਏ ਬਨਾਮ ਹੁਸੈਨਭੱਏ ਅਬਦੁਲਾਭੱਏ (13)* ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਸੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਟਰ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੀ ਥਾਂ ਇੱਕ ਘਰੇਲੂ ਫੋਰਮ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਘਰੇਲੂ ਫੋਰਮ ਨੂੰ ਨਿਆਂਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਦਾਲਤ ਨਿਆਂਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਇੱਕ ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਟਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਕੋਈ ਨਿਆਂਇਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਬੱਖਸ਼ ਵਜੋਂ (ਐਕਸਗ੍ਰੇਸ਼ੀਆ) ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸਿਰਫ ਕਿਸੇ ਧਿਰ ਨੂੰ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਦੇਣਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਜੋਂ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬੰਬਈ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਿਧਾਂਤ ਬੇਮਿਸਾਲ ਹਨ ਪਰ ਇਹ ਵੇਖਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਅੰਪਾਇਰ ਦੁਆਰਾ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਲਾਗਤ ਦੇਣ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਅਗਰਵਾਲ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਨ ਕਿ ਐਗਜ਼ਿਬਿਟ 'ਬੀ' ਵਿੱਚ ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਧਾਰਾ (13) ਵਿੱਚ ਹਵਾਲੇ ਅਤੇ ਆਵਾਡ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਲਾਗਤਾਂ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਟਰਾਂ ਜਾਂ ਅੰਪਾਇਰ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੇ ਪੈਰਾ 8 ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਹਵਾਲੇ ਅਤੇ ਆਵਾਡ ਦੀ ਲਾਗਤ ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਟਰ ਜਾਂ ਅੰਪਾਇਰ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਹੋਵੇਗੀ। ਰਸਲ ਆਨ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, 16 ਵੇਂ ਐਡੀਸ਼ਨ, ਪੰਨਾ 250 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਸਮਝੌਤਾ ਉਲਟ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਜ਼ਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਇੱਕ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਕੋਲ ਹਵਾਲੇ ਦੀਆਂ ਲਾਗਤਾਂ ਬਾਰੇ ਪੂਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। "ਹਵਾਲੇ ਦੇ ਖਰਚੇ" ਵਿੱਚ ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਟਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੂਰੀ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਧਿਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਖਰਚੇ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਵਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਰਕਮ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਖਰਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਅਫ਼ਰੂ ਰਾਮ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੀ ਕੁੱਲ ਰਕਮ 6,73,82,000 ਰੁਪਏ ਅਤੇ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੀ ਰਕਮ 67,87,956 ਰੁਪਏ ਸੀ। 1949 ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਅਤੇ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ 16,17 ਸੁਣਵਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ, ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਲਈ 29 ਦਿਨ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਲਈ 124 ਦਿਨ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਸਬੂਤ ਲਈ 129 ਦਿਨ ਲੱਗੇ। ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਕੁੱਲ 214 ਦਿਨ ਲੱਗੇ। ਰਿਕਾਰਡ ਅਤੇ ਸਬੂਤ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਨ ਅਤੇ ਸੁਣਵਾਈਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਅਤੇ ਕੇਸ ਦੀ ਵਿਸ਼ਾਲਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ

ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖਰਚੇ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਵਕੀਲ ਫੀਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸ੍ਰੀ ਅਛੂਰੂ ਰਾਮ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਫੀਸ ਵਜੋਂ ਲਗਭਗ 6,50,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਿਖਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਸਹੀ ਅਤੇ ਨਿਆਂਇਕ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਹ ਸਿਰਫ ਉਹੀ ਖਰਚੇ ਦੇਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਸਹੀ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਹੈ।

ਜਵਾਬੀ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਉਹ ਦਾਅਵਾ 111 (ਏ) ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨਜਿੱਠਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵੇ II, IV, V ਅਤੇ VII ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਾ ਸਵਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।

ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵੇ II ਦੇ ਤਹਿਤ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਦੇਸ਼ ਲਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਬਰੁਕਲਿਨ ਡਿਪੂ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ 10 ਏਅਰ ਕੰਪ੍ਰੈਸਰਾਂ ਦੀ ਕੀਮਤ ਵਜੋਂ 10,000 ਰੁਪਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਆਫ ਡਿਸਪੋਜ਼ਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦੇ ਗਏ ਐਮਟੀ ਸਪੇਅਰਜ਼ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਆਫ ਡਿਸਪੋਜ਼ਲ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੀਮਤ 1,000 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 10 ਏਅਰ ਕੰਪ੍ਰੈਸਰ ਲਏ ਸਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਕੰਪ੍ਰੈਸਰ 11 ਸਤੰਬਰ, 1946 ਦੇ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 311 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਚੇ ਗਏ ਐਮਟੀ ਸਪੇਅਰ ਪਾਰਟਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਅੱਗੇ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਪੈਰਾ 4 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਆਈਟਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਅੰਪਾਇਰ ਦੁਆਰਾ 10,000 ਰੁਪਏ ਲਈ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਆਫ ਡਿਸਪੋਜ਼ਲ ਨੇ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਹੜੀ ਵਸਤੂ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 311 ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ, ਉਸਦਾ ਆਪਣਾ ਵਿਚਾਰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਏਅਰ ਕੰਪ੍ਰੈਸਰਾਂ ਨੂੰ "ਐਮ.ਟੀ., ਸਪੇਅਰਜ਼ ਪਾਰਟਸ" ਸ਼ਬਦ ਜਾਂ "ਐਮ.ਟੀ. ਸਪੇਅਰਜ਼" ਸ਼ਬਦ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। 10 ਏਅਰ ਕੰਪ੍ਰੈਸਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਵਿਰੋਧ ਦੇ ਤਹਿਤ 1,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਕੀਮਤ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਏਅਰ ਕੰਪ੍ਰੈਸਰਾਂ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 311 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਲੈਣ-ਦੇਣ 17 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1948 ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 377 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਆਮ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਇਜ਼ ਵਿਕਰੀ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ-

"ਪਰ ਭਾਵੇਂ ਐਗਜ਼ਿਬਿਟ ਬੀ ਵਿਚ ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਧਾਰਾ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਵਿਚ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਟਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚ ਇਹ ਅੰਪਾਇਰ ਨੂੰ ਇਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇਵੇਗਾ।"

ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਰਾਏ ਸੀ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 377 ਸਿਰਫ ਇਕ ਇਕਪਾਸੜ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਜਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਧਾਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅੰਪਾਇਰ ਦਾ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਆਮ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਐਗਜ਼ਿਬਿਟ ਬੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਕਲਾਜ਼ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਗਲਤ ਸੀ, ਗਲਤੀ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ। ਇਕ ਹੋਰ ਦਲੀਲ ਜਿਸ ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਾ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 311 ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਵਿਵਾਦ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਧਾਰਾ ਸੀ, ਨੂੰ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਵਿਵਾਦ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਾਲੇ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 311 ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਪਾਏ ਗਏ ਸੀ ਕਿ ਏਅਰ ਕੰਪ੍ਰੈਸਰ ਵੀ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਸਮਝ 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਮੋਟਰ ਵਾਹਨਾਂ ਦੇ ਸਪੇਅਰ ਪਾਰਟਸ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਇਕ ਵੱਖਰਾ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਸੀ, ਜਿਸ ਲਈ ਇਕ ਵੱਖਰੇ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸੀ। ਇਹ ਪਤਾ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 311 ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਏਅਰ ਕੰਪ੍ਰੈਸਰ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੱਖਰੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਤਹਿਤ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰਕਮ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ 10 ਏਅਰ ਕੰਪ੍ਰੈਸਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੇਚੇ ਗਏ ਸਨ ਜਦੋਂ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਆਫ ਡਿਸਪੋਜ਼ਲ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਐਮਟੀ ਸਪੇਅਰਜ਼ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਜਿਸ ਵਿਵਾਦ ਤੋਂ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਾ ਉੱਠਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ

311 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਧਾਰਾ ਕੇਸ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ ਅਤੇ ਅੰਪਾਇਰ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਜੇ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਜਾਂ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰਾਂ ਜਾਂ ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਏ. ਐਮ. ਮੇਅਰ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਗੋਰਧਨਦਾਸ ਸਾਗਰਮੂਲ (14) ਵਿੱਚ, ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਧਾਰਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ:-

"ਇਸ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਅਤੇ/ਜਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਅਤੇ/ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ, ਸਵਾਲਾਂ, ਵਿਵਾਦਾਂ, ਮਤਭੇਦਾਂ ਅਤੇ/ਜਾਂ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਅਜਿਹੇ ਵਿਵਾਦਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਮੌਜੂਦ ਰਹਿਣਗੀਆਂ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਕੀ ਇਸ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ ਜਾਂ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਹਵਾਲੇ ਬੰਗਾਲ ਚੈਂਬਰ ਆਫ ਕਾਮਰਸ ਦੀ ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਆਫ ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਫਿਲਹਾਲ ਲਾਗੂ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਕਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।"

ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜੂਟ ਦੀ ਕੁਝ ਮਾਤਰਾ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਕੀਤੀ ਸੀ ਪਰ ਬਕਾਇਆ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਾ ਸਕਿਆ ਅਤੇ ਆਪਸੀ ਸਮਝੌਤੇ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਮਾਂ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਕੁਝ ਪੱਤਰ-ਵਿਹਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ 4,000 ਰੁਪਏ ਦੇ ਅੰਤਰ ਦਾ ਬਿੱਲ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਟਰ ਕੋਲ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਆਵਾਭ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਮੁੱਖ ਵਿਵਾਦ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਡਿਲੀਵਰੀ ਲਈ ਸਮਾਂ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਸੀਮਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਧਾਰਾ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਵਿਵਾਦ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਵਜੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਧਿਰ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਪਰ ਸਿਰਫ ਬੰਗਾਲ ਜੂਟ ਮਿੱਲ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਸਨ, ਨੂੰ ਵੀ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਸਹੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣਾ ਪਵੇ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਵਜੋਂ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਨ। ਪੰਨਾ 11 'ਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹਨ:-

"ਜੇ ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਵਿਵਾਦ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਅਸਲ ਉਸਾਰੀ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਵੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਵਾਦ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕੇਸ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਕਲਾਜ਼ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਵਿਵਾਦ ਹੈ।"

ਰੂਬੀ ਜਨਰਲ ਇੰਸ਼ੂਰੈਂਸ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਿਟਿਡ ਬਨਾਮ ਪੀਅਰੇ ਲਾਲ ਕੁਮਾਰ (15) ਵਿੱਚ, ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਧਿਰਾਂ ਬੰਨ੍ਹੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਆਪਣੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਦਰਅਸਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਹਰੇਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਵਾਦ ਸੀ ਜੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਤੋਂ ਉਠਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਟਰ ਕੋਲ ਇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸੀ। ਹੇਮਨ ਬਨਾਮ ਡਾਰਵਿਨਜ਼ ਲਿਮਿਟਿਡ (16) ਵਿੱਚ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਵਿਵਾਦ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਧਾਰਾ ਵਾਲੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਦਾਖਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੁੱਦਾ ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਟਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਪਰ ਜੇ ਧਿਰਾਂ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਬੰਧਨਕਾਰੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਵਾਦ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇੱਕ ਧਿਰ ਦੁਆਰਾ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਕੀ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਦੀ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਮਤਭੇਦਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਮਤਭੇਦਾਂ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮਕੌਰਾ ਬਨਾਮ ਨਾਰਦਰਨ ਐਸ਼ੋਰੈਂਸ ਕੰਪਨੀ (17) ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਸਟੈਬਿੰਗ ਬਨਾਮ ਲਿਵਰਪੁਲ ਅਤੇ ਲੰਡਨ ਅਤੇ ਗੋਲਬੇ (18) ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਰੂਬੀ

ਜਨਰਲ ਇੰਸ਼ੋਰੈਂਸ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਸਵਾਲ ਸਿਰਫ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੌਣ ਸਹੀ ਸੀ। ਹੋਰਨਜ਼ੋਲਨ ਐਕਸ਼ਨ ਰੋਸੇਲਸ਼ਾਫਟ ਫਰ ਲੋਕੋਮੋਟਿਵ-ਬੈਨ ਅਤੇ ਸਿਟੀ ਆਫ ਲੰਡਨ ਕੰਟਰੈਕਟ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ (19) ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ, ਲਾਰਡ ਏਸ਼ਰ, ਮਾਸਟਰ ਆਫ ਦੀ ਰੋਲਸ ਨੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਕੀ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਕੋਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸੀ, ਇੱਕ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ, ਜਿਸ ਦੀ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਾਰੇ ਵਿਵਾਦਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਆਦਿ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ –

"ਹੁਣ, ਬੇਸ਼ਕ 'ਸਾਰੇ ਵਿਵਾਦਾਂ' ਦਾ ਮਤਲਬ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਵਿਵਾਦ ਸਨ ਜੋ ਇਸ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਉਠੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।"

ਦਰਅਸਲ, ਮਾਸਟਰ ਆਫ ਦੀ ਰੋਲਸ ਨੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹ ਸਵਾਲ ਉਠਾਇਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਕੋਲ ਆਵਾਭ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸੀ।

ਸ੍ਰੀ ਅਛਰੂ ਰਾਮ ਨੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਾ ॥ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 311 ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਐਗਜ਼ਿਬਿਟ ਬੀ ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਧਾਰਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਤੇ ਵੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਲਈ ਪੂਰਾ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ 10 ਏਅਰ ਕੰਪ੍ਰੈਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਡਿਲੀਵਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਉਸ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਉਸ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਕਲਾਜ਼ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ ਅਥੋਰਿਟੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਧਿਰਾਂ ਸਹਿਮਤ ਹਨ ਕਿ ਇੱਕ ਬੰਧਨਕਾਰੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਲਈ ਉਸ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਾ ॥ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 377 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 311 'ਤੇ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 377 ਇਕਪਾਸੜ ਸੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 311 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਕਿ 10 ਏਅਰ ਕੰਪ੍ਰੈਸਰ ਉਸ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਪਰ ਵਿਵਾਦ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 377 ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਏਅਰ ਕੰਪ੍ਰੈਸਰ ਲਈ ਬੰਧਨ ਵਜੋਂ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਅਛਰੂ ਰਾਮ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 311 ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 311 ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਠਿਆ ਸੀ।

ਸ੍ਰੀ ਅਛਰੂ ਰਾਮ ਨੇ ਅੱਗੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਹਵਾਲੇ ਦਾ ਦਾਇਰਾ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਸਮਝੌਤੇ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸ 'ਤੇ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਉਪਰੋਕਤ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵੇ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਤਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਪਰੋਕਤ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਿਆਂ ਲਈ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਾਇਰ ਕਰਕੇ ਮੁੱਦੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ ਸਨ। ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਨੈਸ਼ਨਲ ਫਾਇਰ ਐਂਡ ਜਨਰਲ ਇੰਸ਼ੋਰੈਂਸ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਿਟਡ ਬਨਾਮ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ (20), ਪ੍ਰਤਮੁਲ ਰਾਮੇਸ਼ਵਰ ਬਨਾਮ ਕੇ.ਸੀ. ਸੇਠੀਆ (1944) ਲਿਮਿਟਡ (21), ਅਤੇ ਨੈਨਸੁਖ ਦਾਸ, ਨਗਰ ਮੱਲ ਬਨਾਮ ਗਜਨੰਦ ਸ਼ਿਆਮ ਲਾਲ (22) ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਕਿ ਹਵਾਲੇ ਦਾ ਦਾਇਰਾ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਧਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨੈਸ਼ਨਲ ਫਾਇਰ ਐਂਡ ਜਨਰਲ ਇੰਸ਼ੋਰੈਂਸ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਿਟਡ ਬਨਾਮ ਭਾਰਤ ਦੇ ਯੂਹੀਓਨ (20) ਵਿੱਚ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਅਧੀਨਗੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੀਮੇ ਦੀ ਪਾਲਿਸੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਵਧਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਵਧਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਆਰਬਿਟਰੇਟਰਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਟੇਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਦੇਣਦਾਰੀ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਕੇ। ਆਰਬਿਟਰੇਟਰਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਏ ਦੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਅਤੇ ਬੀਮਾ ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਆਪਣਾ ਲਿਖਤੀ ਜਵਾਬ, ਅਜਿਹੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ

ਸਮਝੌਤੇ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਜੋ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 (ਏ) ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ, ਪਾਲਿਸੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਕਲਾਜ਼ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ। ਪ੍ਰਤਿਬੰਧਕ ਰਾਮੇਸ਼ਵਰ ਬਨਾਮ ਕੇ.ਸੀ. ਸੇਠੀਆ (1944) ਲਿਮਟਿਡ (21) ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਪੀ.ਬੀ. ਮੁਖਰਜੀ, ਜੇ., ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨੈਸ਼ਨਲ ਫਾਇਰ ਅਤੇ ਜੈਰਨਲ ਇੰਸ਼ੂਰੈਂਸ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਟਿਡ, ਬਨਾਮ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਸੰਘ (20) ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੇ ਬੈਠ ਕੇ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਸੀ, ਇਸ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਇਨਾਮਾਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਫੈਸਲੇ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ ਜੋ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੰਨਾ 707 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ-

"ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣਾ ਬਿਆਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਬਿਆਨ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰਾਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਖੁਦ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਸਮਝੌਤੇ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਦੇ ਹਨ।"

ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਮਾਮਲੇ 'ਚ ਦਾਅਵੇਦਾਰਾਂ ਨੇ ਕੈਨਪੁਰ ਪੀਸ ਗੁਡਜ਼ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਨੂੰ ਇਕ ਦਾਅਵਾ ਸੌਂਪਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਰਬਿਟਰ ਨੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਧਿਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਲਿਖਿਆ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਆਪਣਾ ਜਵਾਬ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰਕੇ, ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਅੰਤਰ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਣਾ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਇੱਕ ਲਿਖਤੀ ਸਮਝੌਤਾ ਹੈ ਜੋ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮਤਭੇਦ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਅਗਰਵਾਲ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਨੈਸ਼ਨਲ ਫਾਇਰ ਐਂਡ ਜਨਰਲ ਇੰਸ਼ੂਰੈਂਸ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਭਾਰਤ ਸੰਘ (20) ਵਿਵਾਦ ਉਸੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਠੇ ਹੋਏ ਸਨ ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਏਅਰ ਕੰਪੈਸਰਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਤਹਿਤ ਵੇਚੇ ਜਾਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਰ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰਾਂ ਜਾਂ ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਲੀਲਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਮਝੌਤਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦੇ। ਉਸ ਨੇ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਫਤਿਹ ਸਿੰਘ (23) ਤੇ ਭਰੋਸ਼ਾ ਰੱਖਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਸਮਝੌਤੇ ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਹੀ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਏ, ਇੱਕ ਹਿੰਦੂ ਵਿਧਵਾ, ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬੀ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿ ਏ ਨੇ ਬੀ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲਿਆ ਸੀ, ਆਰਬਿਟਰ ਨੇ ਅੱਗੇ ਵੱਧ ਕੇ ਗੋਦ ਲੈਣ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗੋਦ ਲੈਣ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ, ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਬੁਨਿਆਦੀ ਨਿਯਮ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਮਹੱਤਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਕਰਕੇ ਕਿ ਧਿਰਾਂ ਨੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਸ ਲਈ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ। ਆਰਬਿਟਰੇਟਰਾਂ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣਾ ਪਿਆ ਕਿ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਕੋਲ ਗੋਦ ਲੈਣ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੋਵੇਗਾ ਭਾਵੇਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਾਪਰਿਆ ਹੋਵੇ। ਸ੍ਰੀ ਅਗਰਵਾਲ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਖਰਦਾਰ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਰੇਮੈਨ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ, (ਇੰਡੀਆ) ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਲਿਮਟਿਡ (24) ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਸੁਲਝਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 33 ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਆਰਬਿਟਰਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਵੈਧਤਾ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਚੁੱਕਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ। ਜੇ ਚੀਜ਼ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਧਾਰਾ 2 (ਏ) ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਇੱਕ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਸਮਝੌਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਮਝੌਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਆਰਬਿਟਰਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਲੀਲਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 (ਏ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਸਮਝੌਤਾ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਅਛਰੂ ਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਮੈਸਰਜ਼ ਅਲੋਪੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਦੇ ਕੇਸ (2) ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਅਨੁਪਾਤ, ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਕਰੇਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਨੇ ਕਲਕੱਤਾ ਦੇ ਕੁਝ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਮਝੌਤਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦਲੀਲਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਵਾਧੂ ਹਵਾਲੇ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਅਛਰੂ ਰਾਮ ਦਲੀਲਾਂ ਵਿਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾ ਸਕੇ ਜਿਸ ਤੋਂ ਇਹ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਹਵਾਲੇ ਦਾ ਦਾਇਰਾ ਆਪਸੀ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

589 ਡੱਬਿਆਂ ਦੀ ਕੀਮਤ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਾ IV ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਅਛਰੂ ਰਾਮ ਨੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਜਵਾਬੀ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਜੋਰ ਨਹੀਂ ਪਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ।

ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਾ V ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਸੀ ਕਿ ਅਗਸਤ, 1946 ਵਿਚ ਜਦੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਜੋਧਪੁਰ ਡਿਪੂ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਆਏ ਸਨ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਕਤ ਡਿਪੂ ਵਿਚ ਕੁਝ ਸੰਚਾਲਨ ਉਪਕਰਣ ਸਨ, ਹਲਕੇ ਅਤੇ ਭਾਰੀ, ਜੋ ਦੂਜੀ ਧਿਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਨ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸਮਰਪਣ ਕਰਨ ਲਈ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਾਬੰਦ ਸਨ। ਲਗਾਤਾਰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਉਸਦੀ ਕੀਮਤ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸਨ, ਜਿਸ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ 3,00,000 ਰੁਪਏ ਸੀ। ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਦਾਇਰ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਉਪਕਰਣਾਂ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਸੀ ਕਿ ਜੋਧਪੁਰ ਡਿਪੂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੰਚਾਲਨ ਉਪਕਰਣ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਸਮਰਪਣ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਸਨ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਜੋ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਉਹ ਲੈ ਗਈ ਸੀ। ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੋਧਪੁਰ ਡਿਪੂ ਵਿਚ ਅਸਲ ਵਿਚ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੁਝ ਸੰਚਾਲਨ ਉਪਕਰਣ ਸਨ ਜਦੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸਮਰਪਣ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਪਕਰਣ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 197 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਹੀਂ ਵੇਚੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਵੀ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 197 ਐਗਜ਼ਿਬਿਟ 'ਬੀ' ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਆਮ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਅੰਪਾਇਰ ਕੋਲ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਸਬੰਧੀ 2,95,000 ਰੁਪਏ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਜੋਂ ਦਿੱਤੇ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਘਰੇਲੂ ਉਪਕਰਣ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 197 ਦੇ ਤਹਿਤ ਵੇਚਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਪਕਰਣਾਂ ਦੀ ਕੀਮਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੇਚਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 197 ਤੋਂ ਸੁਤੰਤਰ ਸੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਅੰਪਾਇਰ ਕੋਲ ਇਸ ਦਾਅਵੇ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਅਛਰੂ ਰਾਮ ਨੇ ਖੇਤਰੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (ਨਿਪਟਾਰੇ) ਸ਼੍ਰੀ ਕੇ.ਟੀ. ਪਿਲਾਈ ਵੱਲੋਂ ਕੰਟਰੋਲਰ, ਯੂਐਸਏਐਸਐਸ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੋ ਫਾਈਲ ਨੰ. ਏ, ਐਗਜ਼ਿਬਿਟ ਸੀ (48) ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਡਿਪੂਆਂ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਘਰੇਲੂ ਉਪਕਰਣ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੋਰਟੇਬਲ ਦਫਤਰ ਰਿਹਾਇਸ਼, ਫਰਨੀਚਰ, ਕੰਟੀਨ ਸਟੋਰ ਆਦਿ ਨੂੰ ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕੇ ਹਟਾਉਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੰਡਿਆਲੀ ਤਾਰ ਦੀ ਵਾੜ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਸਟੋਰਾਂ ਨੂੰ ਮੈਸਰਜ਼ ਐਲਨ ਬੇਰੀ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਵਾਪਸ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਹ ਆਮ ਆਧਾਰ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਉਪਰੋਕਤ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਉਪਕਰਣਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਸਹੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਿਰ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਜੋਧਪੁਰ ਡਿਪੂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਘਰੇਲੂ ਉਪਕਰਣ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ। ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 197 ਵਿੱਚ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਕਲਾਜ਼ ਜੋ ਐਗਜ਼ਿਬਿਟ ਬੀ ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਜਾਂ ਵਿਵਾਦਾਂ ਨੂੰ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਜੋ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਂ ਉਸ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਵਾਦ ਨਾ ਤਾਂ ਉਸ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀਆਂ ਆਮ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਨੂੰ ਉਸ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਸਿਰਫ ਜੋਧਪੁਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਡਿਪੂਆਂ ਵਿੱਚ ਵਾਹਨ ਅਤੇ ਟ੍ਰੇਲਰ ਵੇਚੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਾ VII ਬਰੁਕਲੀਅਨ ਡਿਪੂ ਵਿੱਚ ਪਈਆਂ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਮੁੱਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਦੇਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਕਰਜ਼ੇ 'ਤੇ ਲਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਸੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਬਰੁਕਲਿਨ ਡਿਪੂ ਤੋਂ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹਟਾਈ ਸਪੇਅਰ ਪਾਰਟਸ ਅਤੇ ਡੱਬਿਆਂ ਅਤੇ ਕੁਝ ਫਰਨੀਚਰ ਦੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ 27 ਨਵੰਬਰ, 1947 ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਜੋ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਕੀਮਤ 6,044 ਰੁਪਏ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਸਨੇ ਉਹ ਰਕਮ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਆਵਾਡ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ। ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਸਹਿਮਤੀ ਜਤਾਈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਸਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਨਹੀਂ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਕਲਾਜ਼ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਪਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਧਿਰਾਂ ਨੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਵਿਵਾਦ ਉਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਦਲੀਲਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 (ਏ) ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਮਝੌਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਇਹ ਕਹਿਣ ਵਿੱਚ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ ਕਿ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਾ ਹੋਣ ਨੂੰ ਮੁਆਫੀ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਦੁਆਰਾ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਵੀ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਵਾਬੀ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਕੁਝ ਹੋਰ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਵਾਡ ਦੇਣ ਲਈ ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਆਉਂਦਿਆਂ, ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਾ VI ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਾ ਰਿਵਰਸ ਲੋਨ ਲੀਜ਼ ਵਾਹਨਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ 547 ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਡਿਊ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹਟਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਿਰਲੇਖ ਸਥਾਪਤ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦੇ 547 ਵਿੱਚੋਂ ਸਿਰਫ 291 ਵਾਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾ ਸਕੇ ਸਨ। ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ 256 ਵਾਹਨਾਂ ਦੀ ਡਿਲੀਵਰੀ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ, 8,96,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਆਵਾਡ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਸ਼੍ਰੀ ਅਗਰਵਾਲ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਇਹ ਵਾਹਨ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 197 ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤਾਂ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਤਾਂ ਅੰਪਾਇਰ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵੇ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਾਹਨਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜੇ ਵਿਵਾਦ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਦਾਅਵਾ VI (i) ਵਿੱਚ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 197 ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਵਾਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ 197 ਦੇ ਤਹਿਤ ਵੇਚੇ ਗਏ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਯੂਐਸਐਸਐਸ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸਨ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਲਈ ਗਈ ਸਥਿਤੀ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਮੌਦੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਨ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸ਼੍ਰੀ ਅਗਰਵਾਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਤ੍ਰਾਵਣਕੋਰ ਰਾਜ ਨੂੰ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੇਚੇ ਗਏ 70 ਡੈੱਜ਼ ਟਰੱਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਟਰੱਕ ਦੀ ਕੀਮਤ ਵਜੋਂ 10,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਦਾਅਵਾ ਨੰਬਰ VII(i) ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਇਹ ਰਕਮ ਦਾ ਆਵਾਡ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼੍ਰੀ ਅਗਰਵਾਲ ਨੇ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵੇ VI ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਾਨ ਇੱਕ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਾ XI ਅਤੇ ਵਾਧੂ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵੇ II ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀ ਅਗਰਵਾਲ ਨੇ ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ ਸਾਈਟ ਆਰ 3 ਏ ਪਲਾਂਟ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਨ ਵਾਲੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਲੈ ਰਹੀ ਸੀ। ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵੀ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਆਰ 3-ਏ ਪਲਾਂਟ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਕੁਝ ਢਾਂਚਿਆਂ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਦਾ ਸਵਾਲ ਸਿਵਲ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ।

1954 ਦਾ ਟਾਈਟਲ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰਬਰ 82/38 (ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਬਨਾਮ ਮੈਸਰਜ਼ ਐਲਨ ਬੇਰੀ ਅਤੇ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਿਟਡ ਅਤੇ ਮੈਸਰਜ਼ ਡਾਲਮੀਆ ਜੈਨ ਏਅਰਵੇਜ਼)- ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਅੰਪਾਇਰ ਕੋਲ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਆਵਾਡ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿਚ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਇਕ ਸਵਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਢਾਂਚਿਆਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਸਨ ਜੋ ਉਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸਨ। ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਏ ਅਤੇ 35 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਆਰ - 3 ਏ ਪਲਾਂਟ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਨ ਵਾਲੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਉਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਉਕਤ ਡਿਊ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਨ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸੀ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਆਰ -3 ਏ ਪਲਾਂਟ ਦੇ 15 ਢਾਂਚਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤਿੰਨ ਢਾਂਚਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਿਵਲ ਮੁਕੱਦਮਾ ਪੂਰੇ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 35 ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਅਛਰੂ ਰਾਮ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸੰਦਰਭ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਪੂਰੇ ਪਲਾਂਟ ਦਾ ਕਿਰਾਇਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਸਿਰਫ ਤਿੰਨ ਢਾਂਚਿਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਤਹਿਤ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮੇ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਅਗਰਵਾਲ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜ-ਮਰੋੜ ਕੇ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਾ ਜੂਟ ਬਾਲਡਿੰਗ ਲਿਮਿਟਡ ਬਨਾਮ ਹਿੰਡਲੀ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਿਟਡ (25) ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 35 ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਹਵਾਲੇ ਦਾ ਸਾਰਾ ਵਿਸ਼ਾ ਇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਰੀ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹਵਾਲੇ 'ਤੇ ਆਵਾਡ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਹਵਾਲੇ ਦਾ ਸਾਰਾ ਵਿਸ਼ਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਜੋ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 35 ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਨਜ਼ਰੀਆ ਇਸ ਨੁਕਤੇ ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਅਪੀਲ ਅਤੇ ਜਵਾਬੀ-ਇਤਰਾਜ਼ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਮੁੱਦਿਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਖੁਦ ਸਹਿਣ ਕਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

- (1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1955 ਐਸ.ਸੀ. 468
- (2) 1960 (2) ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 793.
- (3) ਐਲ.ਆਰ. 50, ਆਈ.ਏ. 324.
- (4) ਐਲ.ਆਰ. (1913) 21 ਬੀ.ਡੀ. 32
- (5) ਐਲ.ਆਰ. (1923) ਏ.ਸੀ. 395.
- (6) 1960 ਪੀ.ਐਲ.ਆਰ. 829
- (7) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1925 ਪੀ.ਸੀ. 75.
- (8) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1946 ਏ ਐਲ ਐਲ. 406.
- (9) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1957 ਪੈਟ. 673.
- (10) ਏ.ਆਈ.ਆਰ 1959 ਅੰਧ. 612.
- (11) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1954, ਐਸ.ਸੀ. 345.
- (12) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1933 ਸਿੰਧ 295
- (13) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1948 ਬੰਬ 292.
- (14) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1951, ਐਸ.ਸੀ. 9
- (15) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1952, ਐਸ.ਸੀ. 119.
- (16) (1942) I ਏ ਐਲ ਐਲ. ਈ.ਆਰ. 337.
- (17) 1925 ਏ.ਸੀ. 619.
- (18) 1917-2 ਕੇ.ਬੀ. 433.
- (19) 54 ਐਲ.ਟੀ.ਆਰ. 596.
- (20) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1956, ਕੈਲ. 11.
- (21) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1960, ਕੈਲ. 702.
- (22) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 43 ਏ ਐਲ ਐਲ 348
- (23) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1962 ਪੁੰਜ. 412.
- (24) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1962, ਐਸ.ਸੀ. 1810.
- (25) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1959, ਐਸ.ਸੀ. 1353.

ਕਾਦਮਬਿਨੀ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ – ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁੱਕਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।